

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 25 ΦΛΕΒΑΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 347 ΔΡΧ. 200

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΜΑΧΗ

Να στηρίξουμε, να δυναμώσουμε, να ψηφίσουμε την ΟΑΚΚΕ

Η ΟΑΚΚΕ κατεβαίνει αποφασιστικά στις εκλογές της 9 του Απριίη και καλεί όλους τους φίλους της να την στηρίξουν, όλα τα μέλη της και τους εξωκομματικούς συντρόφους να δώσουν όλο τους τον εαυτό και να καταβάλουν τις πιο έντονες προσπάθειες για ένα καλό εκλογικό αποτέλεσμα.

Σ' αυτή τη μάχη η ΟΑΚΚΕ έχει αναλάβει να εκπληρώσει ένα διπλό καθήκον. Από τη μια να καταγγείλει, μόνη αυτή μέσα σε όλο τον πολιτικό κόσμο, την πιο προωθημένη μεταμφίεση του κύριου εχθρού και την κύρια μορφή που παίρνει η πολιτική του εξουσία, δηλαδή τη συμμορία Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου και από την άλλη, να υπερασπίσει τον εαυτό της από την όλο και πιο λυσασμένη προσπάθεια του σοσιαλφασισμού να την

αποκόψει από την δημοκρατική και ειρηνόφιλη πρωτοπορία.

Η πιο ισχυρή πλευρά της ΟΑΚΚΕ σε αυτή τη μάχη και για όλη αυτή την περίοδο είναι η πολύ βαθιά εσωτερική πολιτική της ενότητα ύστερα από πολλά χρόνια και αμέσως μετά είναι οι επιτυχίες της στην μαζική της δουλειά στα Λιπάσματα και τη Ζώνη του Πειραιά γενικότερα.

Αυτές οι τελευταίες θετικές πλευρές της κατάστασης δεν είναι καθόλου άσχετες με τις αρ-

νητικές της. Ίσα - ίσα αποτελούν προϊόν τους.

Με τον ίδιο δηλαδή τρόπο που η νεοναζιστική συμμορία Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου προελαύνει ακάθεκτη, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο γεννιούνται μέσα από τις καταστροφές που προκαλεί, οι δυνάμεις που την αντιπαλεύουν. Έτσι επιταχύνεται και η αποκάλυψή της. Η συμμορία είναι λοιπόν υποχρεωμένη να κινηθεί γρήγορα μέσα στην Ευρώπη για την υπονόμευση της Ευρώπης. Η δουλειά της είναι να εγκαταστήσει ταχύτατα τους S-300 στην Κύπρο, να δυναμώσει γρήγορα τους δεσμούς της με την ορθοδοξο-φασιστική κλίκα του Χριστόδουλου, να αποδυνα-

μώσει γρήγορα τα τελευταία ερείσματα του αντικνιτισμού τύπου Γιαννόπουλου μέσα στο ΠΑΣΟΚ ενθαρρύνοντας παράλληλα τους Τριανταφυλλόπουλους, τις Κανέλλη και τους άλλους φαιο-

κόκκινους, να περνάει όσο γίνεται πιο πολύ στα ψιλά τους σφαγείς της Τσετσενίας και μόνο αυτή να μην καταγγέλλει μέ-

συνέχεια στη σελ. 2

Περιεχόμενα

- Ποιός ήταν ο Ιωαν. Καποδίστριας
- Για την εσωκομματική πάλη στην ΟΑΚΚΕ και τη διαγραφή του Κ. Λιακόπουλου
- Για την άνοδο του ναζισμού στην εξουσία στην Αυστρία
- Νεοχιτλερική κόλαση στην Τσετσενία

ΣΗΜΙΤΗΣ-ΧΑΪΝΤΕΡ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ

Οι διπλωμάτες συνηθίζουν να λένε ότι ο διάβολος βρίσκεται στις λεπτομέρειες. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τη ρώσικη διπλωματία και τους ανθρώπους της στην Ελλάδα, όπως είναι ο Σημίτης.

Παριστάνει τον άνθρωπο της ειρήνης και της δημοκρατίας, αλλά για την γενοκτονία των Τσετσένων από τους ρώσους ιμπεριαλιστές δεν έβγαλε κουβέντα. Παριστάνει τον φίλο της Ευρώπης αλλά στο κυρίαρχο ζήτημα σήμερα που είναι η άνοδος του ναζιστή Χάιντερ στην Αυστρία έκανε όλες εκείνες τις αναγκαίες κινήσεις μόνο για να μην εκτεθεί. Αλλά ο Χάιντερ δεν έδειξε να συμμερίζεται την εγκράτεια του. Σε συνέντευξη του στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 13 Φλεβάρη 2000, τονίζει:

“**ΕΡ:** Είστε ικανοποιημένος από τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης;

Απ: Η αντίδραση της Ελλάδας ήταν καλή. Η ελληνική κυβέρνηση δεν συμφώνησε με τα μέτρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πιθανόν γιατί αναγνωρίζει τον κίνδυνο και τις συνέπειες όταν ασκείται τέτοιου είδους πίεση σ' ένα μικρό κράτος”.

Αυτή η ανατριχιαστική δήλωση φανερώνει αυτό που έμεινε κρυφό μυστικό για την πραγματική στάση της Ελλάδας στις αποφάσεις των 13 κρατών-μελών για κυρώσεις

στη νέα αυστριακή κυβέρνηση. Η εφημερίδα Νέα, 4/2, είχε αφήσει να φανεί λίγες μέρες πριν, εκείνο που βεβαίωσε ο ναζιστής Χάιντερ στις 13 Φλεβάρη:

“Σε μια πρωτοφανή διαστρέβλωση της σαφέστατης ελληνικής υποστήριξης προς τη σχετική απόφαση της πορτογαλικής προεδρίας, η Ελλάδα εμφανίζεται να διαχωρίζει δήθεν τη θέση της από τις άλλες 13 χώρες-μέλη της Ε.Ε., να διατυπώνει την έκκλησή της και να εκφράζει τις επιφυλάξεις της για τη σκοπιμότητα και το αποτέλεσμα της απόφασης αλλά και να προειδοποιεί δήθεν για “επικίνδυνο προηγούμενο” ανάμιξης στα εσωτερικά άλλης χώρας”. Μπορούμε λοιπόν να πούμε με βεβαιότητα ότι αυτή η “διαστρέβλωση” μόνο τέτοια δεν είναι. Και ότι ένας μηχανισμός κάλυψης και καθυσχασμού κινήθηκε ταχύτατα για να εξαφανίσει τα ίχνη του εγκλήματος.

Στη συνδιάσκεψη του ΠΑΣΟΚ το ψήφισμα που υιοθετήθηκε έχει μέσα του ουσιαστικά την σύνταξη με τη γραμμή του Ευρ. Κοινοβουλίου πίσω από το οποίο κρύφτηκαν όλοι οι αντιευρωπαίοι δηλ. οι εχθροί της πολιτικής ένωσης της Ευρώπης. Να τι λέει το ψήφισμα που καλεί ανάμεσα στ' άλλα: “Όλες τις ελληνικές και ευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις και όλα τα ευρωπαϊκά όργανα να συνταχθούν με το ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Ευ-

ρωπαϊκό Συμβούλιο στις κινήσεις για μια ολοκληρωτική πολιτική απομόνωση του νεοναζισμού” (Ελευθεροτυπία, 7/2- σ.σ. οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας). Αυτό το ψήφισμα έχει ότι θέλει ο καθένας, και καταδίκη στα λόγια και κυρώσεις των αρχηγών των 13 κυβερνήσεων των κρατών-μελών. Αν και πρώτο μπαίνει το ευρωπαϊκό κοινοβούλιο εκείνο που κυριαρχεί είναι ένα μπερδεμένο πράγμα χωρίς να ξεκαθαρίζονται οι γραμμές των δυο θεσμικών οργάνων που σαφώς είναι αντίθετες. Δηλ. στην πράξη μια αφηρημένη διακήρυξη και μάλιστα από ένα κόμμα που διατηρεί νόμιμους τους ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” στην Ελλάδα. Δεν είναι παρά ο ίδιος ο Σημίτης που κάλεσε σε εθνικό εγερτήριο με σύνθημα “Πρώτα η Ελλάδα” ενώ ο Χάιντερ απ' την άλλη χρησιμοποιεί την παράφραση “Πρώτα οι Αυστριακοί”.

Σημείωση: Ότι ο Σημίτης βέβαια έσπασε το ποδοσφαιρικό εμπάργκο στην εθνική Αυστρίας βάζοντας την αντίστοιχη της Ελλάδας να παίξει μαζί της, μιλάει όσο χίλιες δηλώσεις. Ότι το ματς έγινε στην Καλαμάτα επειδή είναι εκεί η μαζική “έδρα” της Χρ. Αυγής, και ότι η Χρ. Αυγή σήκωσε πανώ στο γήπεδο υπέρ του Χάιντερ, αυτά μιλάνε όσο χίλιες άλλες δηλώσεις.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΜΑΧΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

σα σε όλη την Ευρώπη, να εισπράττει μόνη αυτή τα συγχαρητήρια του Χάϊντερ για τη στάση της, να εκτρέφει με ταχύτατους ρυθμούς την υπερ-ακρίδα της ΚGB που λέγεται Κόκκαλης, και πάνω απ' όλα, να καταστρέφει σε χρόνο μηδέν τη μεγάλη βιομηχανία της χώρας κλείνοντας το ένα εργοστάσιο μετά το άλλο.

Έτσι λοιπόν η συμμορία γεννάει τους εχθρούς της και τις αμφιβολίες για την αληθινή της φύση μέσα στους φίλους της πάλι με πολύ γρήγορους ρυθμούς. Οι δημοκράτες που πίστεψαν στη σημιτική ελληνοτουρκική ειρήνη σαν φιλοευρωπαϊκή ειρήνη, αρχίζουν να νιώθουν τις βελονιές από τα υπόλοιπα "ανεξήγητα" που αναφέραμε και τα οποία πληθαίνουν το ένα μετά το άλλο: S-300, Τσετσενία, Χάϊντερ, Κόκκαλης, Τριανταφυλλόπουλος. Αυτά είναι πολλά για διορατικούς ανθρώπους.

Αλλά σταδιακά η αντίθεση δυναμώνει ιδιαίτερα μέσα στους εργάτες καθώς η συμμορία κλείνει το ένα εργοστάσιο μετά το άλλο. Αυτό γίνεται και στο Μαντούδι (Βιομαγν) και στην Αυλίδα (Ναυπηγεία) και στην TVX. Παντού η Λουφτβάφε ισοπεδώνει, ενώ από κάτω οι κνίτες και ο Συνασπισμός μαζεύουν τα πτώματα και παρηγορούν τους τραυματίες βρίζοντας την Ευρώπη που τάχα γκρέμισε τα εργοστάσια.

Όμως οι προβοκάτορες βομβαρδιστές Σημίτης - Λαλιώτης δεν μπορούν να κάνουν το ίδιο και στον Πειραιά, δηλαδή να ενοχοποιήσουν την Ευρώπη για την ανεργία που οι ίδιοι προκαλούν και να ρίξουν τους εργάτες στους καγκεμπίτικους στρατούς του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ. Εδώ είναι η ΟΑΚΚΕ που εξηγεί τα φαι-

νόμενα, που ξεσκεπάζει τους προβοκάτορες και δείχνει τη στρατηγική τους συμμαχία με ΣΥΝ και ψευτοΚΚΕ.

Αυτό το κοινωνικό και συνδικαλιστικό ρεύμα αντίστασης στο σοσιαλφασισμό πρέπει να αποκτήσει πολιτική έκφραση, δηλαδή πρέπει να δεθεί με την ΟΑΚΚΕ, ενώ η ΟΑΚΚΕ από την πλευρά της οφείλει να αξιοποιήσει αυτή την εκλογική μάχη και να δυναμώσει τους πολιτικούς και οργανωτικούς δεσμούς της μαζί του. Πρέπει τελικά μέσα σ' αυτή την εκλογική μάχη να έρθουν σε επαφή οι ιδέες της δημοκρατικής και φιλειρηνικής πρωτοπορίας με το ζωντανό εργατικό κίνημα, ή μάλλον με τα σπέρματα ενός νέου εργατικού κινήματος που ήδη ξεκίνησε με τη διαδήλωση της Επιτροπής Σωτηρίας κατά της "Προτύπου" στις

στρέφουν τις παραγωγικές δυνάμεις και χρησιμοποιούν την εισαγόμενη εργατική δύναμη για να σπάνε τα μεροκάματα και από την άλλη, σαν φαιοί καλούν τους έλληνες εργάτες σε ρατσιστική εξολόθρευση των ανταγωνιστών τους, ενώ πάλι σαν "κόκκινοι" αρνούνται στους ξένους εργάτες τα πολιτικά δικαιώματα.

Χάρη σ' αυτή τη σημερινή τέλεια διάσπαση μέσα στο προλεταριάτο, ντόπιο και μεταναστευτικό, που δουλεύει σ' αυτή τη χώρα και μ' έναν τέλειο καταμερισμό στην πολιτική τους δουλειά οι φαιοκόκκινοι προβοκάτορες μπορούν να μετατρέψουν την ελληνική εργατική τάξη σε προμαχόνα του ορθόδοξο-ναζισμού σε παγκόσμιο επίπεδο.

Όμως η μάχη αυτή δεν έχει καθόλου κριθεί. Η ΟΑΚΚΕ είναι

από τώρα να κινητοποιήσουμε τους φίλους και τις επιρροές μας

"Ουράνιο Τόξο"

Η ΟΑΚΚΕ κατεβαίνει αυτοδύναμα σ' αυτές τις εκλογές. Το "Ουράνιο Τόξο" απάντησε στην πρότασή μας για εκλογική συνεργασία ότι κατ' αρχήν δεν εξετάζει συμμετοχή σ' αυτές τις εκλογές για λόγους βασικά οργανωτικούς και οικονομικούς. Οι φίλοι από την τουρκική μειονότητα μας είπαν ότι σ' αυτές τις εκλογές το βασικό για όλη τη μειονότητα και όλες τις πολιτικές τάσεις είναι να εκλέξει βουλευτές μέσα στα ελληνικά πολιτικά κόμματα, οι οποίοι αποτελούν ένα είδος εκπροσώπων της μειονότητας μπροστά στην καταπίεση των Αρχών.

χρονα είναι αυτές οι δυνάμεις που μπορούν και θα πρέπει να γράψουν στη σημαία τους το αίτημα για πλήρη πολιτικά δικαιώματα και κοινή συνδικαλιστική ζωή για τους ξένους εργάτες.

Τώρα είναι η στιγμή, η καλύτερη στιγμή, της ένωσης του εργατικού κινήματος με το κίνημα της δημοκρατίας και της ειρήνης. Τώρα που οι προβοκάτορες ρωσόδουλοι κάνουν την ψευτοειρήνη τους με την Τουρκία και τη Δημ. της Μακεδονίας και έχουν τραβήξει πίσω τα σοβινιστικά τους σκυλιά.

Τώρα είναι μια καλή στιγμή, για μας.

Για μια ακόμα φορά λοιπόν η ΟΑΚΚΕ σας καλεί για τη μεγάλη αυτή εκλογική μάχη, στην οποία αυτός ο τίμιος και πρωτόπορος πυρήνας αγωνιστών πρέπει να σταθεί, να λάμψει και να δυναμώσει.

Εκείνο που μας χρειάζεται σήμερα πρακτικά είναι δύο πράγματα: λεφτά και υποψήφιοι. Αυτά τα δύο ήταν πάντα τα δύο πιο μεγάλα προβλήματα στις βουλευτικές εκλογές, αλλά τώρα είναι πιο οξυμένο από όσο συνήθως το πρώτο, γιατί ήταν κοντά οι προηγούμενες ευρωεκλογές που ήδη μας εξάντλησαν.

Για να τα βρούμε αυτά πρέπει

και να ετοιμάσουμε στενές και πλατιές κοιμματικές συγκεντρώσεις που πρέπει να κινητοποιήσουν πιο πλατιούς ανθρώπους στις εκλογές.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ (Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 25/2/2000)

Παρά την οικονομική επιβάρυνση που συνεπάγεται για τις δυνάμεις της μια δεύτερη εκλογική μάχη μέσα σε 10 μήνες, η ΟΑΚΚΕ κατεβαίνει και σ' αυτές τις εκλογές για να υπαρξει ένας δημοκρατικός πόλος αντίστασης στην καλυμμένα αντιευρωπαϊκή συμμορία Σημίτη-Λαλιώτη-Γ. Παπανδρέου. Πίσω από το δημοκρατικό τους προσώπιο, αυτοί κρύβουν τη στρατηγική τους σύμπλευση με τους φαιοκόκκινους που εκδηλώνεται στα ζητήματα του νεο-ορθόδοξο σκοταδισμού, του βιομηχανικού σαμποτάζ, της εκτροπής του Κόκκαλη, των S-300 και στους προνομιακούς δεσμούς τους με τους Χάϊντερ και τους δήμιους της Τσετσενίας.

7 του Σεπτέμβρη του '99.

Άλλωστε, σε τελευταία ανάλυση μέσα εκεί, μέσα στην όλο και πιο πολύ υλικά και ηθικά χτυπημένη ελληνική εργατική τάξη θα δοθεί η τελική σύγκρουση ανάμεσα στη δημοκρατία και τους φαιοκόκκινους.

Μέχρι στιγμής οι φαιοκόκκινοι έχουν το πάνω χέρι. Από τη μια μεριά σαν "κόκκινοι" κατα-

σε θέση σήμερα να ενώσει όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις και να παλέψει ώστε μέσα στους εργάτες να δυναμώσει η δημοκρατική - ευρωπαϊκή - αναπτυξιακή πλευρά, η πλευρά του διαφωτισμού, του αντιρατσισμού, του διεθνισμού και της ειρήνης, παλεύοντας ενάντια στο βιομηχανικό σαμποτάζ και τσακίζοντας τους εμπόρους της φτηνής εργα-

Τραγωδία Μάνου

Μ' ένα άψογα συνδυασμένο παιχνίδι, Σημίτης και Καραμανλής οδήγησαν τον Μάνο σε πανωλεθρία. Η φυσική πολιτική κίνηση της βάσης του Μάνου, καθώς και του ίδιου, ήταν προς τον Σημίτη. Εκεί ρέπουν οι πολιτικές αυταπάτες όλων των φιλελεύθερων σήμερα. Αλλά το ΠΑΣΟΚ είχε ήδη αναλάβει να ξεπουπουλιάσει και να αχρηστέψει μπροστά στον κόσμο της Ν.Δ. τον μοναχικό Κοντογιαννόπουλο. Αν ο Σημίτης έβαζε και τον Μάνο μέσα, τότε αυτός θα έριχνε αντικειμενικά την πλάστιγγα υπέρ των φιλοευρωπαϊστών του ΠΑΣΟΚ, πράγμα επικίνδυνο για τους ρωσόδουλους από στρατηγική άποψη. Τον πέταξαν λοιπόν έξω γι' αυτό, αλλά ακόμα πιο πολύ για να τον ρίξουν στη ΝΔ. Αυτό το ρεύμα βρέθηκε λοιπόν σε απελπισία γιατί μόνο του θα έπαιρνε ένα 0,5%. Τέτοια νούμερα δεν τ' αντέχουν σοβαρά στελέχη και τεχνοκράτες που ονειρεύονται εξουσία. Τότε του άνοιξε την πόρτα ο Καραμανλής, και ο Μάνος μπήκε αμέσως μέσα. Αλλά, αυτή την ακροβασία με την ακροδεξιά της πολιτικής ζωής, πως θα την καταπιούν οι αντιεθνικιστές φιλελεύθεροι που δίνουν την ιδεολογική πνοή στο κόμμα του Μάνου; Αυτή κι αν είναι τραγωδία. Ο Καραμανλής οπωσδήποτε θα τους δουλέψει κι ίσως τους διαλύσει. Ότι κι αν συμβεί, ένα είναι σίγουρο. Οι μπρανκαλέοι της ελληνικής αστικής τάξης είναι καταδικασμένοι όταν εκστρατεύουν με τη συνηθισμένη έλλειψη αρχών και την ανεμελιά τους να διορθώσουν τις ρώσικες συμμορίες που ξεκαρδίζονται στα γέλια με κάτι τέτοιους.

Αποκαλύψεις του "Αντί"

Για ποια δημοκρατία, ποια ανάπτυξη και ποιο εκσυγχρονισμό μιλάμε άραγε σ' αυτή τη χώρα; Το περιοδικό Αντί δημοσιεύει στα δύο τελευταία τεύχη του στοιχεία-καταπέλτη για το γεγονός ότι ο Κόκκαλης ήταν πράκτορας της Στάζι, έστησε την Ιντρακόμ με χρήματα της Στάζι, διείσδυσε στην Ελλάδα σαν πράκτορας στα πλαίσια επιχείρησης μεταφοράς τεχνονομοσίας με διάυλο την κυβέρνηση Α. Παπανδρέου. Ο μόνος που έδειξε κάποιο ενδιαφέρον γι' αυτό ήταν ο σοβινοφασίστας Καμμένος, ο οποίος κατάθεσε σχετική ερώτηση στη Βουλή, για τα κριτήρια με τα οποία μια ολόκληρη χώρα έχει εξαρτήσει τις τηλεπικοινωνίες της από ένα τέτοιο άτομο, του δίνει προγράμματα εθνικής άμυνας, και τον έλεγχο σε οικονομικά στοιχεία όλων των πολιτών και των εταιρειών με το φορολογικό πρόγραμμα TAXIS.

Κανένας δικαστής, κανένα κόμμα, κανένας άλλος αστός πολιτικός, καμία εφημερίδα, όπως χαρακτηριστικά παρατηρεί και ο αρθρογράφος του περιοδικού στο δεύτερο μέρος του αφιερώματος, δεν είχαν την παραμικρή αντίδραση. Το Αντί γράφει ότι παρά την αδιαφορία θα συνεχίσει το αφιέρωμά του. Στο επόμενο τεύχος θα δημοσιεύσουμε μεγάλα αποσπάσματα από αυτή τη συγκλονιστική διείσδυση στα αρχεία της Στάζι.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ

Με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής της ΟΑΚΚΕ την υπευθυνότητα της έκδοσης της Νέας Ανατολής απέναντι στο νόμο έχει αναλάβει από τις 7 του Φλεβάρη ο σ. Κώστας Κούτελος. Στον ίδιο σύντροφο πρέπει να στέλνουν οι αναγνώστες και τα χρηματικά εμβάσματα στις γνωστές διευθύνσεις.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

Γιατί στην Αυστρία η άνοδος του ναζισμού στην εξουσία

Οι κρυφοί φίλοι του αντιευρωπαϊού ναζιστή Χάιντερ συνηθίζουν να λένε ότι η άνοδος του στην εξουσία οφείλεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στην “αντιλαϊκή πολιτική της” και αποκρύβουν ολόκληρα το γεγονός ότι η Αυστρία ήταν μια χώρα θύτης και όχι θύμα του χιτλερισμού. Θα δούμε παρακάτω πως και γιατί συνέβη αυτό ώστε να κατανοήσουμε καλύτερα την εμφάνιση των ναζιστών στην κυβέρνηση της Αυστρίας. Τα στοιχεία που ακολουθούν τα πήραμε, εκτός από αυτά που αναφέρεται η πηγή τους από την Monde, 3 του Φλεβάρη.

Στα 1918 και κάτω από την επίδραση της Οχτωβριανής σοσιαλιστικής επανάστασης στη Ρωσία ξεσπάει η επανάσταση στη Γερμανία και την Αυστρία. Το αυστριακό προλεταριάτο ακολουθεί την σοσιαλδημοκρατία κάτω από την ηγεσία των Όττο Μπάουερ, Φρίντριχ Άντλερ και Ρένερ. Γύρω στα 1920 και μετά την ήττα της επανάστασης των γερμανών Σπαρτακιστών η Αυστρία γνωρίζει μια τρομακτική ταξική σύγκρουση. Αιματηρές συγκρούσεις ανάμεσα στους κόκκινους και τους μαύρους. Από τη μια μεριά ήταν τα εργατικά συντάγματα των μεγάλων βιομηχανικών κέντρων από την άλλη οι κληρικαλιστές που είχαν επικεφαλής ένα επισκοπάτο το οποίο έπεφτε με όλη του τη δύναμη πάνω στην πολιτική ζωή της χώρας μέσα από το Χριστιανο-κοινωνικό κόμμα (πρόγονο του σημερινού Λαϊκού κόμματος) που το έλεγχε. Όσο δυνάμωνε η ταξική σύγκρουση τόσο πιο πολύ έπαιρνε τη μορφή εμφύλιου πόλεμου όπως έγινε το 1927 στη σύγκρουση της Βιέννης, όπου το καθεστώς κυριαρχούμενο από τους κληρικούς, πέρασε πια στην ανοιχτή φασιστική δικτατορία της αστικής τάξης πιο πολύ επηρεασμένη από το μουσολινικό φασισμό παρά από την ναζιστική ιδεολογία. Η άφιξη το 1932 του Ένγκελμπερτ Ντόλφους στην εξουσία συνοδεύτηκε από την κατάργηση του αστικού κοινοβουλευτικού καθεστώτος και τη σύλληψη των σοσιαλιστών ηγετών. Από το 1932 ο Ντόλφους γίνεται καγκελάριος και υπουργός εξωτερικών. Στην εξωτερική του πολιτική προσανατολίστηκε προς τη φασιστική Ιταλία και το Μάρτη του 1934 υπόγραψε συνθήκη με το Μουσολίνι.

Η έλευση του καθεστώτος Ντόλφους στην εξουσία, που αργότερα ονομάστηκε αυστροφασισμός, χαιρετίστηκε από το επισκοπάτο που έκφραζε στο νέο καγκελάριο “τη βαθιά του ευγνωμοσύνη για την διάθεση του να κατασκευάσει ένα κορπορατιστικό συντεχνιακό χριστιανικό κράτος στη γραμμή της εγκυκλίου *quadragesimum annu*.” Ωστόσο μετά την καταστολή της επανάστασης, τον αποπλισμό των εργατών και τη σφαγή τους άρχισε στην Ευρώπη η άνοδος της φαιάς πανούκλας. Το 1933 ο Χίτλερ παίρνει την εξουσία στο Βερολίνο. Οι αυστριακοί εθνικοσοσιαλιστές οργανώνονταν στο σκοτάδι, γέμιζαν το στρατό και τη διοίκηση. Αυτοί οι αυστριακοί ναζί έβλεπαν στη δικτατορία του Ντόλφους και στους κληρικαλιστές ένα εμπόδιο για να περιληφθεί η Αυστρία μέσα στο μεγάλο Ράιχ, το οποίο θα έσβηνε έτσι τις ταπεινώσεις των Βερσαλιών και του Σαιν Ζερμέν. Έτσι τον Ιούνιο του 1934 οι ναζί δολοφονούν τον Ντόλφους και επιχειρούν με πραξικόπημα να καταλάβουν την εξουσία. Αποτυγχάνουν και τον Ντόλφους διαδέχεται στην καγκελαρία ο Χέρμαν Σούσνικ ο οποίος κάνει τον απίθανο αγώνα ενάντια σε δυο μέτωπα, ενάντια στους κόκκινους και ενάντια στους ναζιστές. Η μερίδα της αστικής τάξης (αλλά και συνολικά η αστική τάξη) που εκπροσωπούσε ο Σούσνικ φοβόταν ακόμα το ηττημένο προλεταριάτο, αλλά δεν επιθυμούσε να γίνει τμήμα της χιτλερικής Γερμανίας. Παρ’ όλα αυτά το 1937 έκανε μια συνεργασία με τους σοσιαλδημοκράτες για να εμποδίσει το Χίτλερ που 20 χρόνια πιο πριν είχε φύγει ντροπιασμένος από

τη χώρα του την Αυστρία. Όμως είναι πια αργά. Τα χιτλερικά στρατεύματα διασχίζουν τα αυστριακά σύνορα. Η κυβέρνηση Σούσνικ έχει ήδη παραιτηθεί και έχει καλέσει σε μη αντίσταση. Τη νύχτα της 11ης προς 12ης του Μάρτη του 1938 οι εθνικοσοσιαλιστές έχουν πιάσει τους δρόμους της Βιέννης και εκατοντάδες κείτονται νεκροί στους δρόμους. Στις πρώτες ώρες της 12ης Μάρτη ο σε αποστρατεία ταγματάρχης Κλάουσνερ, αρχηγός των αυστριακών χιτλερικών, δηλώνει από τον ραδιοσταθμό της Βιέννης: “*Με βαθιά συγκίνηση σας αναγγέλλω ότι η Αυστρία είναι ελεύθερη και εθνικοσοσιαλιστική! Μια καινούργια κυβέρνηση, που εμπνέει την εμπιστοσύνη σ’ όλες τις χώρες του κόσμου, εγκατεστάθη στην Καγκελαρία... Με αγάπη και με ευγνωμοσύνη απευθυνόμεθα προς τον Φύρερ μας Αδόλφο Χίτλερ... Ο αντικειμενικός μας σκοπός είναι: Ένας μονάχα λαός, μια μονάχα πατρίδα, ένα μονάχα Φύρερ! Ζήτω ο Φύρερ μας! Χάιλ Χίτλερ!*” (Λουίς Σουρρέλ, *Η Δίκη της Νυρεμβέργης*, εκδ. Δαμιανός, Αθήνα χ.χ. σελ. 11). Η “καινούργια κυβέρνηση” έχει επικεφαλής τον Άρθουρ Σέυς Ίνκαρτ. Ο Ίνκαρτ υποδέχεται τον Χίτλερ στο Λίντς, πρωτεύουσα της Άνω Αυστρίας, στη μεγάλη αίθουσα του Δημαρχείου όπου μπροστά στο μικρόφωνο αναγγέλλει την κατάργηση του άρθρου 38 της συνθήκης του Σεν Ζερμέν του 1919 που απαγόρευε την ένωση της Αυστρίας με τη Γερμανία και λέει μπροστά στο Χίτλερ: “*Εν ονόματι όλων των Αυστριακών, αναγνωρίζω γι’ αρχηγό, ελεύθερα κι απόλυτα, με υπερηφάνεια και με κατανόηση, τον Αδόλφο Χίτλερ, αρχηγό του Γερμανικού Έθνους και του εθνικοσοσιαλισμού!*” (στο ίδιο σελ.112). Στις 14 Μάρτη του 1938 στις 5,30 το απόγευμα ο Χίτλερ φτάνει στην αυστριακή πρωτεύουσα όπου 200.000 αυστριακοί στην πλατεία των Ηρώων τον αποθεώνουν και τον υποδέχονται “*με κωδονοκρουσίες όλων των εκκλησιών. Πρόκειται για ένα θρίαμβο! Ο σημαιοστολισμός είναι πανηγυρικός και οι ύμνοι αντηχούν παντού. Έχει πια νυχτώσει. Τα Ές-Ές με κόπο ανοίγουν δρόμο σ’ ένα αυτοκίνητο που προχωρεί. Κατεβαίνει απ’ αυτό ένας ιερωμένος, ο καρδινάλιος Ίννιτσερ. Προχωρεί ανάμεσα στα πλήθη. Ο Φράντς φον Πάπεν (σ. έκτακτος απεσταλμένος του Χίτλερ στην Αυστρία τότε) τον περιμένει στην είσοδο. Σκύβει και ασπάζεται το δακτυλίδι του περιμένου και χαμογελά με ικανοποίηση. Θάλεγε κανείς πως θα περίμενε χειροκροτήματα, γιατί ήταν αυτός που προετοίμασε αυτή τη συνάντηση μεταξύ του αρχηγού της εκκλησίας της Βιέννης και του Χίτλερ!”* (στο ίδιο, σελ.113). Τέσσερις μέρες αργότερα ο Χίτλερ έπαιρνε την ευλογία του Ίννιτσερ που του ευχόταν “*πλήρη επιτυχία στο εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα στην προσπάθεια του να απομακρύνει τον κίνδυνο του καταστροφικού μολοσβεβικισμού!*” Η ανεξάρτητη Αυστρία εξαφανίστηκε για να δώσει τη θέση της στο Ostmark (ανατολικό βήμα) και έβλεπε το μέλλον της να είναι δεμένο με το Ράιχ των χιλίων χρόνων. Οι διωγμοί εναντίον των Εβραίων της Βιέννης- 150.000 στην πρωτεύουσα και 200.000 σε όλο το αυστριακό έδαφος-άρχισαν αμέσως μετά το Άνσλους (προσάρτηση). Φρόνιτ, Τσβάιχ αναγκάστηκαν να φύγουν ενώ η πλειονότητα πήρε το δρόμο των κρεματορίων.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Στις 8 Μάη του 1945 η Αυστρία απέκτησε την ανεξαρτησία της και μπήκε υπό καθεστώς κατοχής όμοιο μ’ αυτό της Γερμανίας. Οι πολιτικές εξουσίες ήταν υποταγμένες στον έλεγχο των στρατιωτικών αντιπροσώπων της αντιφασιστικής συμμαχίας (Μεγ. Βρετανία, ΗΠΑ, Σοβ. Ένωση και Γαλλία) και η κάθε μια απ’ αυτές είχε τη δικιά της ζώνη κατοχής και ένα τμήμα της Βιέννης. Ωστόσο οι σύμμαχοι υιοθέτησαν μια ενδιάμεση στάση ανάμεσα σε μια χώρα υπό ναζιστική κατοχή που ξαναβρήκε την ανεξαρτησία της, πλήρη και ολοκληρωτική, όπως π.χ η Ελλάδα και τη νικημένη Γερμανία. Αυτό το ειδικό καθεστώς που θα διατηρούνταν μέχρι το 1955 θεμελιωνόταν στη Συμφωνία της Μόσχας της 1.11.1943 που βεβαίωνε ότι “*οι κυβερνήσεις των Ηνωμένων Πολιτειών, της Μεγ. Βρετανίας και της Σοβ. Ένωσης είναι σύμφωνες για να θεωρήσουν ότι η Αυστρία, η πρώτη ελεύθερη χώρα που έπεσε θύμα της χιτλερικής επίθεσης πρέπει να απελευθερωθεί από τη γερμανική κυριαρχία!*”. Αν και υπήρξε η προσθήκη ότι οι Αυστριακοί είναι συνένοχοι του ναζισμού και θα έπρεπε να το είχαν αντισταθμίσει αυτό με αντικαθεστωτική δράση. Αυτή η προσθήκη ξεχάστηκε αργότερα, αφού οι σύμμαχοι δεν επέμεναν. Ωστόσο η αυστριακή αντίσταση στους χιτλερικούς παρά τους 35.000 νεκρούς λίγο επηρέαζε τη γενικότερη πορεία του πολέμου (*Βήμα*, 20/2, “το ζωτικό ψεύδος” της Αυστρίας). Αυτή η δήλωση περί Αυστρίας “*πρώτου θύματος*” του Χίτλερ θα γεννούσε μια θεωρία που γρήγορα υιοθετήθηκε από την πλειοψηφία των Αυστριακών, ότι δηλ. η χώρα και ο πληθυσμός της έπρεπε να θεωρηθούν σαν τα πρώτα θύματα του ναζισμού, πράγμα που τους έδινε μια ευκαιρία να γλιτώσουν μια συλλογική έρευνα αμφισβήτησης και επανεξέτασης του παρελθόντος “*όπως είχε γίνει και πολύ σωστά στη Γερμανία. Η αποναζιστικοποίηση των πολιτικών και διοικητικών δομών της Αυστρίας δεν έγινε όπως στη Γερμανία από τις αντιφασιστικές δυνάμεις κατοχής αλλά από επιτροπές που σχηματίστηκαν από τους εκπροσώπους των τριών κομμάτων που επιτράπηκε να λειτουργήσουν: τους Χριστιανοδημοκράτες, τους Σοσιαλδημοκράτες και τους Κομμουνιστές. Αν τους πρώτους μήνες μετά την υποταγή οι επιτροπές προχώρησαν σε εκτελέσεις των υπεύθυνων ναζί που ήταν οι πιο γνωστοί, και έριξαν βαριές καταδίκες σε άλλους, στη συνέχεια οι επιτροπές αυτές έγιναν γραφεία ξεπλύματος, όπου καθένας σε κάθε κόμμα συμφωνούσε να κλείσει τα μάτια για τους συμβιβασμούς υπέρ των μελών του ενός ή του άλλου απ’ αυτά τα κόμματα. Όταν το 1948 επιτράπηκε στα παλιά μέλη του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος να κατέβουν στις εκλογές αυτό οδήγησε στη δημιουργία του Κόμματος της Ελευθερίας, του σημερινού FPÖ, που ο πρόεδρος του και ιδρυτής του ήταν ο Άντον Ραιντχάλερ, υπουργός Εσωτερικών στην εφήμερη κυβέρνηση της Αυστρίας που υπεράσπισε το Άνσλους. Η κυβέρνηση αυτή διευθυνόταν από τον Άρθουρ Σέυς Ίνκαρτ ο οποίος δικάστηκε, καταδικάστηκε και κρεμάστηκε στη Νυρεμβέργη. Μάλιστα ο Χάγκεν Φλάισερ στο *Βήμα*, 20/2 αναφέρει ότι επιστράφηκε το δικαίωμα ψήφου στους 500.000 “*λιγότερο βεβαρημένους*” Αυστριακούς το 1948 με τις ευλογίες των Συντηρητικών και Σοσιαλιστών. Το FPÖ που δεν έκρυβε καθόλου τη φιλοδοξία του να μαζέψει μέσα του τους νοσταλγούς της παλιάς εποχής εξελίχτηκε σιγά σιγά και πήρε στη μορφή ενός φιλελεύθερου κλασ-*

σικού κόμματος που υποστήριξε τα συμφέροντα των επιχειρηματιών και των ελεύθερων επαγγελματιών μέχρις ότου ο Χάιντερ το 1986 το οδήγησε πίσω στις φαιές ρίζες του.

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΤΗΤΑΣ

Η σύγκρουση Ανατολής-Δύσης που ακολούθησε και η εξέλιξη των σχέσεων ανάμεσα στα μέλη της αντιχιτλερικής συμμαχίας ωφέλησε περισσότερο την Αυστρία παρά τη Γερμανία. Η Αυστρία όχι μόνο γλίτωσε την διαίρεση, αλλά ήταν και η πρώτη που ωφελήθηκε από την ύφεση που ακολούθησε μετά το θάνατο του Στάλιν και την παλινόρθωση του καπιταλισμού στη Σοβ. Ένωση. Αυτή η περίοδο ξεκίνησε με το Ν. Χρυστόφ. Η “*διακρατική*” συμφωνία που υπογράφηκε στις 15 Μάη 1955 στη Βιέννη από τους τρεις σύμμαχους έβαλε τέλος στην κατοχή της Αυστρίας με αντάλλαγμα ένα καθεστώς ουδετερότητας και ένα περιορισμό των στρατιωτικών δυνάμεων της χώρας. Τότε άρχισε να γίνεται λόγος για την Αυστρία σαν το νησί των ευτυχισμένων που έχαιρε “*ασφάλειας, ελευθερίας και ευδαιμονίας*” στις πόρτες ενός κόσμου που υφίστατο τη σοσιαλφασιστική δικτατορία. Αυτή η περίοδος της αυστριακής ιστορίας ενσαρκώθηκε από τον σοσιαλδημοκράτη καγκελάριο Μπρούνο Κράισκι (στενό φίλο του Α. Παπανδρέου), που κυβέρνησε στα μάτια της διεθνούς κοινότητας τη χώρα του με ένα διήθεν καλόκαρδο και πατερναλιστικό τρόπο περιβαλλόμενο διεθνώς με κύρος τόσο μεγάλο σε αντίθεση με το μικρό μέγεθος της Αυστρίας. Η αποχώρηση του θα σήμαινε το τέλος της απόλυτης κυριαρχίας των σοσιαλδημοκρατών που **πρώτοι αυτοί θα σχηματίσουν κυβέρνηση το 1983 με το FPÖ** και μετά με τους Χριστιανοδημοκράτες. Το 1986, χρονιά που παίρνει την αρχηγία ο Χάιντερ στο FPÖ, εκλέγεται πρόεδρος της Αυστρίας ο Κουρτ Βαλντχάιμ, υπολοχαγός του χιτλερικού στρατού με θητεία στα Βαλκάνια που ανάμεσα στ’ άλλα έδινε πληροφορίες στο συμπατριώτη του Λερ, αρχηγού του ναζιστικού στρατού στην Ελλάδα. Η Αυστρία θα ξυπνήσει μέσα σε ένα εφιάλτη καθώς θα αναγκαστεί να εξετάσει το ναζιστικό παρελθόν της. Ο Βαλντχάιμ θα απομονωθεί διεθνώς, αλλά θα παραμείνει σαν σκιώδης πρόεδρος αρκετά χρόνια με την υποστήριξη της πλειοψηφίας του αυστριακού λαού. Εξί χρόνια πιο πριν, το 1980, ο αρχηγός του NPD (Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα) Ν. BURGER υπερασπιστής του ναζιστικού παρελθόντος κατέβηκε υποψήφιος για την προεδρία της αυστριακής ομοσπονδίας και συγκέντρωσε 140.000 ψήφους (3,2%), αποτέλεσμα που συγκλόνισε τη δημοκρατική γνώμη της χώρας. Το NPD προήλθε από τη διάσπαση του FPÖ το 1966 και πήρε αρκετές φορές μέρος σε δημοτικές και περιφερειακές εκλογές χωρίς όμως να καταφέρει να πετύχει τον απαιτούμενο αριθμό ψήφων για να αποσπάσει έδρα. Ένα άλλο σημαντικό γεγονός είναι η επιτυχία της νεοναζιστικής οργάνωσης ANR (Δράση Νέας Δεξιάς) να αποσπάσει μια έδρα στις εκλογές στα πανεπιστήμια στα μέσα της δεκαετίας του 1980 για την εκπροσώπηση των φοιτητών σε εθνικό επίπεδο. Αυτή είχε δράση στα ΑΕΙ της Αυστρίας από το 1974. Τότε δυο φοιτητικές οργανώσεις υπέβαλλαν προφυγή ενώπιον του Αυστριακού Συνταγματικού Δικαστηρίου που αμφισβήτησαν τη συνταγματικότητα της συμμετοχής στις εκλογές οργανώσεων νεοναζιστικών τάσεων στηριγμένες στο άρθρο 9 της συνθήκης

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΣΤ' ΑΛΗΘΕΙΑ Ο Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

Στις αρχές αυτού του χρόνου η *Ελευθεροτυπία* δημοσίευσε σαν ιστορικό ένθετο, μία σειρά άρθρων για τη ζωή και το έργο του Ιωάννη Καποδίστρια γραμμένων από ιστορικούς σαν την Ελένη Κούκκου, την Ανίτα Πρασά, τον Γρηγόρη Αρς της ρώσικης Ακαδημίας Επιστημών κ.ά. Στα άρθρα αυτά ο Καποδίστριας περιγράφεται σαν ένας εξαιρετός και μορφωμένος άνθρωπος που τάχθηκε ολόψυχα στην υπηρεσία των συμφερόντων του ελληνικού λαού, κυβέρνησε συνετά και εισήγαγε καινοτομίες που έβαλαν τα θεμέλια του σύγχρονου αστικού ελληνικού κράτους. Οι ισχυρισμοί αυτοί αποτελούν προσβολή για την Ιστορία.

Πιο προκλητική απ' όλους τους συγγραφείς των άρθρων είναι η υστερική Ε. Κούκκου, η οποία είχε το θράσος να διαμαρτυρηθεί με γράμμα στην *Ελευθεροτυπία* (25/1/2000), επειδή κάποιος από τους υπόλοιπους συγγραφείς τόλμησε να αναφέρει ότι κάποιος ιστορικός χαρακτηρίζει τον Καποδίστρια αντιδημοκράτη. Ενδεικτικό είναι το παρακάτω απόσπασμα: "Γιατί αυτή η απαράδεκτη μεροληπτική και μονόπλευρη και ιστορικά αναπόδεικτη καταδίκη ενός μη ειδικού για τον πιο δημοκράτη και ανθρώπινο και ανιδιοτελή και στοργικό κυβερνήτη, από όσους κυβέρνησαν αυτόν το λαό και αυτή τη χώρα;... Επισήμανα τότε στον κύριο συνεργάτη σας ότι... θα δεχόμουν να συμμετάσχω στην αξιολογία και εθνικά οφειλόμενη απόφαση της εφημερίδας σας, αρκεί όσοι θα συνεργάζονταν... να μην επαναλάμβαναν κακόπιστες και μονόπλευρα τεκμηριωμένες πληροφορίες και κατηγορίες... Η ελευθερία της γνώμης είναι σεβαστή πάντοτε... Αλλά μόνο όταν είναι κατοχυρωμένη με αντικειμενικότητα και σεβασμό προς την ιστορική αλήθεια. Διαφορετικά είναι καταδικαστέα". Μετά από ένα τέτοιο υποκριτικό κήρυγμα περί ελευθερίας της γνώμης μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί αυτή η κυρία πλέκει με τόση θέρμη το εγκώμιο ενός από τους μεγαλύτερους σκοταδιστές και διώχτες των ατομικών ελευθεριών.

Με την ευκαιρία αυτή της ανακίνησης του θέματος του χαρακτήρα του Ιωάννη Καποδίστρια θα επιχειρήσουμε να φωτίσουμε αυτή την άλλη, την "καταδικαστέα", αλλά τόσο αληθινή άποψη για τον Ιωάννη Καποδίστρια με βάση τα υπάρχοντα ιστορικά στοιχεία. Σ' αυτό το φύλλο θα δημοσιεύσουμε το πρώτο μέρος αυτής της μελέτης που αφορά την περίοδο της δράσης του Καποδίστρια έως το 1828, οπότε ανέλαβε την κυβέρνηση της Ελλάδας με την έγκριση του τσάρου Νικόλαου.

Ο Καποδίστριας ούτε ενάρετος, ούτε πλατιά μορφωμένος ήταν. Δε διέθετε ψυχραιμία και αμεροληψία, αντίθετα ήταν υπερβολικά εγωιστής, αυταρχικός και η μόρφωσή του (σπούδασε στην Ιταλία) ήταν ελλιπής και επιφανειακή. Γόνος φεουδαρχικής οικογένειας και ζώντας τα παιδικά του χρόνια στη στενή διεφθαρμένη κοινωνία της Κέρκυρας, σύμφωνα με τον αξιόπιστο ιστορικό της ελληνικής επανάστασης Φίνλεϋ, δεν έτρεφε μεγάλη εκτίμηση για τις νέες τότε αστικές ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης και συχνά υιοθετούσε τις επαρχιώτικες αντιλήψεις. Αλλά, ας αφήσουμε την ίδια την Ε. Κούκκου να μας μιλήσει για τους ιδεολογικούς προσανατολισμούς του κόμη: "Στην Ιταλία, εκείνη την εποχή, έπνεε ο λίβας των ανατρεπτικών και επαναστατικών ιδεών. Η σπουδάζουσα νεολαία παρακολουθούσε με απληστία και ενθουσιασμό τα κηρύγματα του υλισμού και της απιστίας. Ο νεαρός Καποδίστριας βρέθηκε ξαφνικά μέσα σ' αυτόν τον στρόβιλο των αρνητικών ιδεών. Ο θεμελιωμένος όμως στις πνευματικές και ανθρωπιστικές αξίες νεανικός χαρακτήρας του, έμεινε εντελώς ανεπηρέαστος και ξένος απέναντι στις επικρατούσες τάσεις ανατροπής της ισορροπίας μεταξύ των δικαιωμάτων και των καθηκόντων των ανθρώπων"!!! (Λυπούμαστε ειλικρινά που η *Ελευθεροτυπία* δημοσιεύει και μας αναγκάζει να σχολιάζουμε άρθρα ανθρώπων που χτυπάνε τον ευρωπαϊκό διαφωτισμό από την πλευρά του μεσαιώνα).

Τα Επτάνησα είχαν την ατυχία να υποστούν πρώτα τις άμεσες συνέπειες της ενασχόλησης του Ι. Καποδίστρια με τα πολιτικά πράγματα. Οι υμνητές του, αναφερόμενοι σ' εκείνη την περίοδο, υποστηρίζουν ότι ο κόμης αγωνίστηκε να καλυτερέψει τη θέση του λαού, ότι οργάνωσε την παιδεία του κράτους, συνέταξε στα 1803 μεταρρυθμιστικό σύνταγμα, δούλεψε για την ανεξαρτησία των Επτανήσων, κι ότι ο λαός τον αγαπούσε. Η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Όταν οι Ρώσοι σε συμμαχία με τους Οθωμανούς κατέλαβαν τα Επτάνησα, καταλύοντας τον "αστικό θεσμό" που είχαν εισάγει οι Γάλλοι, ο αριστοκράτης γιατρός Καποδίστριας διορίστηκε αρχίατρος του τουρκικού νοσοκομείου στην Κέρκυρα. Λίγο αργότερα αντικατέστησε τον πατέρα του στη θέση του "αυτοκρατορικού επιτρόπου" της Πύλης,

εξουσιοδοτημένος να επιβλέπει την εφαρμογή των φεουδαρχικών νόμων. Κι είναι αλήθεια ότι τίμησε εμάζια το πόστο του: Όταν το Μάιο του 1801 εξεγέρθηκαν οι αγρότες της Κεφαλληνιάς, ο Καποδίστριας έπνιξε στο αίμα την εξέγερση. "Η διαταγή υπογεγραμμένη από μόνον τον Καποδίστριαν, έδιδε την άδειαν εις τον Πιέρην "να καταδιώξη αυτούς δια πυρός και σιδήρου και να καταστρέψη τα χωρία εις τα οποία συνήρχοντο και συνεσκέπτεντο" (Κ. Καιροφύλα, "Τα νεανικά χρόνια του Καποδίστρια", εκδ. οικ. Κασσιγόνης, σελ. 15). Κι όταν εξεγέρθηκαν οι αγρότες στο χωριό Ανωή και οι αρχές συνέλαβαν δύο άτομα, διέταξε την επίσπευση της δίκης και το δημόσιο τουφεκισμό τους.

Μετά απ' αυτές τις επιτυχίες, η απολυταρχική Ρωσία είδε στο πρόσωπο του νεαρού κόμη έναν εξαιρετό φυσικό σύμμαχο. Στα 1809, ο τσάρος έστειλε ξανά το στόλο του στα Επτάνησα, κατέστειλε τη λαϊκή εξέγερση και δημιούργησε ένα ρώσικο προτεκτοράτο με κυβερνήτη το ρώσο πληρεξούσιο Γ. Μοντσενίγιο. Αυτός διόρισε τον Καποδίστρια, γραμματέα της επικράτειας. Ένα χρόνο αργότερα συντάχθηκε νέο Σύνταγμα από το βενετσάνο ευγενή Όριο που κατοχύρωνε μεν την κυριαρχία των φεουδαρχών αλλά περιείχε και κάποιες αστικές διατάξεις (διάκριση εξουσιών, ανεξιθρησκεία, άρση της αγαμίας των ευγενών κ.λπ.). Οι διατάξεις αυτές παρέμειναν ανεφάρμοστες και στα 1806 ο Μοντσενίγιο, εντελώς πραξικοπηματικά εξουσιοδότησε τον Καποδίστρια με το έργο της αναθεώρησης του Συντάγματος. Το Σύνταγμα του 1806 κατέργησε πολλές από τις φιλελεύθερες διατάξεις (άφησε όσες συνέφεραν τον τσάρο, π.χ. γενική στράτευση), "και αναγνώρισε στη Ρωσία το δικαίωμα να επεμβαίνει στην εξωτερική πολιτική της Επτανήσου Πολιτείας (Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, XI, σελ. 398). Εκείνη την εποχή τα νησιά είχαν κατακλυστεί από ληστοσυμμορίες - δολοφόνους που λυμαίνονταν ατιμώρητα τα παράλια της ηπειρωτικής Ελλάδας, ιδιαίτερα κατά το ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1807. Ο Καποδίστριας μάλιστα αποφυλάκισε έναν απ' αυτούς, τον γνωστό Θ. Κολοκοτρώνη, που είχε συλληφθεί κατηγορούμενος για την καταστροφή ενός χωριού.

Κάτω από το ρώσικο άρμα, η παιδεία δε σημείωνε πρόοδο. Ο Κοραΐς έγραφε στα 1805: "Μετά πέντε χρόνους υποταγής εις τους Ρώσους, μόλις οι ταλαίπωροι Γραικοί της Επτανήσου εδυνήθησαν εις την 25 Οκτωβρίου του παρόντος έτους να συστήσωσι σχολείον και τούτο προσωρινόν". Οι αγώνες για την παιδεία του νεαρού κόμη, που είχε στο μεταξύ διοριστεί επίτροπος του προσωρινού μοναστηριακού σχολείου, περιορίζονταν κύρια στην "ηθική και φιλολογική" μόρφωση των κληρικών. Να ποιο είναι το αρχέτυπο της αντιπαραγωγικής και εξαρτημένης από τη σκοταδιστική εκκλησία σύγχρονης νεοελληνικής εκπαίδευσης.

Το 1807 ο Ι. Καποδίστριας δουλεύει και τυπικά σαν πρέσβος του τσάρου, ο οποίος τον καλεί να μεταβεί στην Αγ. Πετρούπολη, για να τοποθετηθεί στο διπλωματικό σώμα της πιο αντιδραστικής, τότε και τώρα, μεγάλης ευρωπαϊκής δύναμης. Οι συμπαθούντες του Καποδίστρια εκθειάζουν τη διπλωματική του θητεία γιατί, λένε, με τις φιλελεύθερες ιδέες του, δυσχέραινε τη θέση των μεγάλων δυνάμεων, και μάλιστα ότι αποστασιοποιήθηκε ακόμη κι από το αφεντικό του, τον τσάρο, και βοήθησε τους λαούς να γλιτώσουν από την απολυταρχική καταπίεση. Στην πραγματικότητα ο Ιβάν Αντόνοβιτς εφάρμοξε από την αρχή με συνέπεια τη ρώσικη πολιτική, κι αν η θητεία του δυσχέραινε τη θέση κάποιων, ήταν των υπολοίπων μεγάλων δυνάμεων και των ευρωπαϊκών λαών. Δεν είναι τυχαίο που γρήγορα τοποθετήθηκε στην ακολουθία του ρώσου πρέσβη στη Βιέννη, την εποχή που η Αυστρία διατηρούσε καλές σχέσεις με τον Ναπολέοντα, εχθρό της Ρωσίας. Λίγο αργότερα στάλθηκε στη Μολδοβλαχία σαν προϊστάμενος του διπλωματικού γραφείου του ρώσου αρχιστράτηγου Τσιτσάγκοφ για να διοργανώσει την πολιτική ζωή της κατακτημένης από τους Ρώσους Βεσσαραβίας. "Στα χρόνια της ρώσικης κατοχής", γράφει ο Φίνλεϋ, "από το 1808 έως το 1812, οι Ρουμάνοι στις ηγεμονίες έγιναν σε πολύ μεγαλύτερη έκταση αντικείμενο εκμετάλλευσης, με τις διάφορες διαρπαγές που τους έκαναν, απ' ό,τι το ίδιο διάστημα οι Έλληνες στην Πελοπόννησο από τον Βελή - πασά" (Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης, εκδόσεις αφών Τολίδη, Ι, σελ. 171). Ο τσάρος Αλέξανδρος ικανοποιήθηκε τόσο πολύ από τη δράση του που τον διόρισε εν ενεργεία σύμβουλο της επικράτειας.

Ο Καποδίστριας συμμετείχε ως αντιπρόσωπος της Ρωσίας στα συνέδρια της Βιέννης και του Παρισιού (1814, 1815), όπου καθορίστηκε η διακυβέρνηση της Ευρώπης ύστερα από την ήττα της Γαλλίας και χαράχτηκαν νέα σύνορα. Ο καθηγητής πολιτικών επιστημών Π. Πετρίδης, ισχυρίζεται

πως εκεί ο ρώσος διπλωμάτης έπαιξε αρκετά προοδευτικό ρόλο με την προσπάθειά του να εξασφαλίσει την ανεξαρτησία των Επτανήσων, με το να σώσει τη νικημένη Γαλλία από τον αφανισμό, με το να διασφαλίσει την ακεραιότητα και ουδετερότητα της Ελβετίας, καθώς και με την πρωτοβουλία του για τη λύση του γερμανικού ζητήματος. Τι έγινε τελικά εκεί;

Ας πάρουμε ένα-ένα τα ζητήματα. Οι Ρώσοι, με το στόμα και του Καποδίστρια, πραγματικά φώναζαν για την ανεξαρτησία των Επτανήσων έτσι ώστε να αποτρέψουν την παγίωση της κυριαρχίας των Άγγλων στα νησιά. Μ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούσαν εύκολα να τα σύρουν κάτω από τη ρώσικη σφαίρα επιρροής. Κι όταν ο κόμης υπέγραφε τελικά την παραχώρησή τους στους Άγγλους δεν το έκανε σε ρήξη με τον τσάρο, αλλά επειδή ο κίνδυνος για τα ρώσικα συμφέροντα που αντιπροσώπευε μια ενδεχόμενη συμμαχία Αγγλίας-Αυστρίας υπέβαλε αυτή την υποχώρηση. Σε ό,τι αφορά τη μεγαλόψυχη στάση του απέναντι στη Γαλλία, ο Γεβγκένι Τάρλε γράφει: "Η ρώσικη διπλωματία ενδιαφερόταν... να παραμείνει αρκετά ισχυρή η Γαλλία, αφού δεν ήταν πια επικίνδυνη για τα ρώσικα σύνορα, ώστε να αποτελεί αντίβαρο τόσο κατά της Πρωσίας και της Αυστρίας στην ηπειρωτική Ευρώπη, όσο και κατά της Αγγλίας στη θάλασσα... Ο Αλέξανδρος, όπως τουλάχιστον φαινόταν σε όλους, ήταν τότε ο ρυθμιστής των τυχών της Ευρώπης. Και, παριστάνοντας τον καλό χριστιανό που συγχωρεί τα πάντα, έκανε απλούστατα ενέργειες πολύ σημαντικές και απαραίτητες για την πολιτική του" (Ταλεϋράνδος, εκδόσεις Πάπυρος, σελ. 138). Η "φιλελεύθερη" τακτική του Καποδίστρια στο ελβετικό θέμα, με το οποίο ασχολήθηκε ιδιαίτερα, κατέστησε τη χώρα μια ασταθή ομοσπονδία χωρίς ισχυρή κεντρική διοίκηση όπου την εξουσία κατείχαν οι ευγενείς και ο κλήρος. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η Ελβετία παρέμεινε καθυστερημένη και ανίσχυρη. Τα ίδια περίπου ισχύουν και για τη Γερμανία, ένα κομμάτι της οποίας δόθηκε στην Πρωσία σαν αντάλλαγμα για τη ρώσικη καταβρόχηση της Πολωνίας. Η Γερμανία έτσι παρέμεινε κομματιασμένη. Για της υπηρεσίες του, ο υπάκουος διπλωμάτης έγινε υπουργός Εξωτερικών.

Σε κάποιο σημείο ο Πετρίδης αναιρεί τον ισχυρισμό του περί αυτοτέλειας του Καποδίστρια από τον τσάρο και, δείχνοντας τους πραγματικούς του σκοπούς, χαρακτηρίζει την απολυταρχική Ρωσία... αντιιμπεριαλιστική! "Ο αυτοκράτορας Αλέξανδρος" γράφει, "θαυμάζει στο συνεργάτη του την αρετή ενός φιλοσόφου... Την ιμπεριαλιστική κοσμοθεωρία των μελών του Διευθυντηρίου προέκυψε να αμφισβητεί μόνη η Ρωσία...". Έτσι, λοιπόν, η τσαρική Ρωσία, μια χώρα στην οποία η δουλοπαροικία καταργήθηκε επίσημα μόλις στα 1860, και για την οποία ο Ένγκελς έλεγε πως στέκεται στον αντίποδα της επανάστασης, και είναι το κέντρο της ευρωπαϊκής αντίδρασης για όλο τον 19ο αιώνα, βαφτίζεται φιλελεύθερη και αντιιμπεριαλιστική.

Πραγματικά, ο τσάρος υπονόμεινε την Ιερή Συμμαχία των αντιδραστικών δυνάμεων της Ευρώπης για να μπορέσει η Ρωσία, η πιο αντιδραστική απ' όλες τις δυνάμεις, να βάλει πόδι στη Μεσόγειο μέσω της διάλυσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Γι' αυτό υποκίνησε και καθοδήγησε τις εξεγέρσεις των λαών των υποταγμένων χωρών στα Βαλκάνια, κρύβοντας το αντιδραστικό περιεχόμενό τους κάτω από ένα πέπλο φιλελευθερισμού, ενώ αντίθετα βοήθησε να παταχθούν οι πραγματικές αστικές επαναστάσεις στην Ιταλία και την Ισπανία. Ο Ένγκελς μας λέει πως "στους ηγεμόνες και στους αντιδραστικούς, ο τσάρος κήρυξε τη νομιμότητα, στους φιλελεύθερους φιλισταίους την απελευθέρωση των λαών και το διαφωτισμό, και τον πίστευαν κι οι δύο" ("Η Ελλάδα, η Τουρκία και το Ανατολικό Ζήτημα", εκδ. Γνώση, σελ. 474). Έτσι ο τσάρος έβαλε το γνήσιο αυτό πρόγνοιο του Γιωργάκη Παπανδρέου να κηρύσσει τη συρρίκνωση του δουλεμπορίου ή την ανάρρωση των φυλετικών διακρίσεων. Μέσα σ' αυτά τα κηρύγματα υπήρχαν επιπλέον και ύποπτες προτάσεις με αμεσότερη ισχύ όπως, π.χ. η δημιουργία ουδέτερων συνομοσπονδιών ή η σύσταση ενός είδους κοινωνίας των εθνών. Ο Καποδίστριας δεν έκανε το παραμικρό για να βοηθήσει την υπόθεση της σκλαβωμένης Πολωνίας, κι αντιτάχθηκε χλιαρά στην καταστολή της επανάστασης στην Ιταλία από τον Μέττερνιχ, μόνο και μόνο για να αποσπάσει την ουδετερότητά του απέναντι στην ελληνική εξέγερση. Ο Φιλίμων γράφει ότι στο Λάυμαχ "υπεχώρησε η Αυστρία, ου μόνον διότι εμειωψήφισε, αλλά και δι' ην είχε πρωτίστην ανάγκην της συμφωνίας και συνδρομής της Ρωσίας ως προς τα ιταλικά πράγματα" ("Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, XII, σελ. 205). Μόλις πήραν αυτό που ήθελαν, οι Ρώσοι αντιπρόσωποι επέτρεψαν στους Αυστριακούς να καταπνίξουν την ιταλική επανάσταση.

Η θρησκευτική εξέγερση του 1821 ήταν μια αντιδραστική ρωσοκίνητη εξέγερση που την καθοδηγούσαν τα πιο καθυστερημένα και αντιδραστικά τμήματα της ελληνικής κοι-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗΝ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ Κ. ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής της ΟΑΚΚΕ στις 7 του Φλεβάρη διαγράφηκε από τις γραμμές της ΟΑΚΚΕ το πρώην μέλος της Κ.Ε Κώστας Λιακόπουλος.

Ο Κ. Λιακόπουλος διαγράφηκε γιατί επεχείρησε να διασπάσει την ΟΑΚΚΕ. Αυτό το έκανε στη βάση μιας γραμμής διαλυτικής στα οργανωτικά ζητήματα και συμφιλιοτικής με το σοσιαλφασισμό στα πολιτικά.

Ο Κ.Λ. χρησιμοποίησε τη μέθοδο του εκβιασμού και έδρασε με διπροσώπια κρύβοντας επιδέξια και για πολύ καιρό την ιδεολογικοπολιτική του πλατφόρμα από το κόμμα και τις κομματικές επιρροές.

Παρά τη μεγάλη του ικανότητα σ' αυτούς τους τομείς αποκαλύφθηκε, έμεινε μόνος του και τελικά οδηγήθηκε σε ανοιχτή σύγκρουση με την ΟΑΚΚΕ.

Η εσωκομματική πάλη ενάντια στην ιδεολογικοπολιτική πλατφόρμα Λιακόπουλου ήταν εξαιρετικά δύσκολη και μακρόχρονη. Η πετυχημένη της έκβαση αποτελεί μια πολύ μεγάλη νίκη για την ΟΑΚΚΕ που επιτεύχθηκε χάρη στη σταθερότητα στις αρχές των μελών της, ιδιαίτερα χάρη στην εφαρμογή της αρχής του πιο πλατιού δημοκρατισμού στη διεξαγωγή της ίδιας της εσωκομματικής πάλης.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΣΚΕ

Η ανοιχτή διασπαστική επίθεση του Κ.Λ στο κόμμα μας πρωτοεκδηλώθηκε στα μέσα του '98 όταν η Κ. Επιτροπή άρχισε να διορθώνει την πολιτική και συνδικαλιστική μας τακτική στην πόλη του Πειραιά. Ο Κ.Λ ήταν ο κομματικός υπεύθυνος της δουλειάς στον εργατικό χώρο του Πειραιά από την πρώτη στιγμή της ίδρυσης της ΟΑΚΚΕ στα 1985, και είχε αποφασιστική συνεισφορά στη δημιουργία και ανάπτυξη του ΕΡΓΑΣ.

Πατώντας όμως σ' αυτό το παρελθόν του ο Κ.Λ εννοούσε να είναι υπεράνω κάθε κριτικής και αποδείχτηκε στη συνέχεια ότι δεν ήθελε η Κ.Ε να επεμβαίνει στο χώρο της αρμοδιότητάς του, παρά μόνο αν αυτή συμφωνούσε με τη γενική γραμμή της δράσης του.

Αυτή η συμφωνία άρχισε να γίνεται πολύ δύσκολη υπόθεση από τα μέσα του '98 όταν ο Κ.Λ άρχισε να ακολουθεί μια γραμμή ουράς απέναντι στο ΠΑΣΟΚ του Πειραιά και πιο ειδικά στη Ζώνη και τα Λιπάσματα. Η ΟΑΚΚΕ είχε πάντα επιδιώξει και είχε καταφέρει να διασπάει το σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο όπου αυτό ήταν δυνατό και στη πολιτική και στον συνδικαλισμό. Στον Πειραιά είχαμε εφαρμόσει αυτή τη γραμμή με επιτυχία αξιοποιώντας τις αντιθέσεις κυρίως του φιλοευρωπαϊκού, αλλά και του εθνικιστικού κομματιού του ΠΑΣΟΚ ενάντια στο ψευτοΚΚΕ. Όμως όλο και περισσότερο ο Κ.Λ εφάρμοζε αυτή τη γραμμή υποτασσόμενος στις συνδικαλιστικές απαιτήσεις της ΠΑΣΚΕ, αλλά και μένοντας βουβός, για χάρη του μετώπου, και στις γενικότερες πολιτικές θέσεις αυτών των τάσεων του ΠΑΣΟΚ.

Στην Πρωτομαγιά του '98 ο Λιακόπουλος θέλησε να ακολουθήσει και η ΟΑΚΚΕ την ΠΑΣΚΕ στον γιορτασμό στο Δημοτικό θέατρο παρ' όλο που η ΠΑΣΚΕ είχε εντελώς υποταχθεί στην πολιτικο-συνδικαλιστική πλατφόρμα του ψευτοΚΚΕ και συνδιοργάνωνε μαζί με αυτό την Πρωτομαγιά. Βασικό του επιχείρημα ήταν ότι η ΠΑΣΚΕ Λιπασμάτων, σύμμαχός μας τότε στην Επιτροπή Σωτηρίας, είχε αποφασίσει να σύρει το Σωματείο Λιπασμάτων στη συγκέντρωση αυτή. Η Κ.Ε διαφώνησε με αυτή την τακτική και η ΟΑΚΚΕ δεν συμμετείχε στην συγκέντρωση αυτή. Τότε ο Κ.Λ κατηγορήσε την Κ.Ε για πολιτική που υπονόμει την κομματική γραμμή του ενιαίου αντισοσιαλφασιστικού μετώπου στον Πειραιά.

Η σύγκρουση Κ.Λ και Κ. Επιτροπής στα ζητήματα της πολιτικής τακτικής δυνάμωσε ακόμα περισσότερο στα τέλη του '98 στις εκλογές του Συνδικάτου Μετάλλου του Πειραιά.

Σ' αυτή την εκλογική μάχη, που διεξάγεται κάθε 2 χρόνια, ο Κ.Λ ήθελε να επιβάλει τη γραμμή του εκλογικού μετώπου με την ΠΑΣΚΕ πάλι με ένα πνεύμα ακολουθητισμού. Η ΠΑΣΚΕ δέχτηκε δηλαδή την πρότασή μας για κοινό κατέβασμα, αλλά με τον όρο αν είναι μόνος ο αριθμός των εδρών στο Σωματείο, την ΠΟΕΜ και το Εργατικό Κέντρο Πειραιά, την μονή έδρα να την πάρει η ΠΑΣΚΕ. Όμως η πείρα της συνδικαλιστικής δουλειάς στη Ζώνη είχε αποδείξει ότι σε ότι αφορά τις κινητοποιήσιμες οργανωμένες δυνάμεις και κυρίως το συνδικαλιστικό κύρος και την επιρροή στα ζητήματα του Συνδικάτου ο ΕΡΓΑΣ ήταν πολύ πιο ισχυρός. Η Τριμελής Γραμματεία της Κ.Ε (Ζαφειρόπουλος, Λιακόπουλος, Γουρνάς) αποφάσισε να μην υπο-

κύψει στον εκβιασμό της ΠΑΣΚΕ ζητώντας ίση εκπροσώπηση στις έδρες σε όλα τα όργανα. Η συνεργασία δεν πραγματοποιήθηκε.

Ο Κ.Λ που εναντιώθηκε σ' αυτή την απόφαση με τον πιο οργισμένο τρόπο, μίλησε για αριστεριστική παιδαριωδία της ΟΑΚΚΕ και για υποταγή της και φόβο απέναντι στο ψευτοΚΚΕ. Γενικά πάντα ο Κ.Λ έβρισκε έναν τρόπο να ασκεί ιδεολογική τρομοκρατία στους υπερασπιστές της αντίθετης προς αυτόν θέσης, κατηγορώντας τους πάντα για σύμπλευση με τον κύριο εχθρό και δίνοντας αμέσως στην αντίθεση ανταγωνιστικό χαρακτήρα. Στην πραγματικότητα η ΠΑΣΚΕ της Ζώνης κάτω από απαίτηση του Λαλιώτη, που από τότε άρχισε να ηγεμονεύει κομματικά στον Πειραιά, θέλησε να ταπεινώσει τον ΕΡΓΑΣ και να τον εμφανίσει ουρά του ΠΑΣΟΚ, όπως ακριβώς απατεωνίστικα μας κατηγορούσε το ψευτοΚΚΕ.

Στις εκλογές πάντως που ακολούθησαν ο Κ.Λ σαν υπεύθυνος της κομματικής δουλειάς προσπαθούσε διαρκώς να ανατρέψει τη γραμμή μας και να πετυχαίνει συμμαχίες με την ΠΑΣΚΕ, την ώρα που η ΠΑΣΚΕ φρόντιζε να περιορίζει την δικιά μας εκλογική δύναμη. Οι δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ αντιστάθηκαν πάντως σ' αυτή την τακτική του Κ.Λ κατήγγειλαν την ΠΑΣΚΕ και αναδείχθηκαν δεύτερη δύναμη με πάνω από 400 ψήφους υπερφαλαγγίζοντας την ΠΑΣΚΕ στην τρίτη θέση. Αυτή ήταν μια μεγάλη ηθική και πολιτική νίκη για τον ΕΡΓΑΣ που τον έκανε αδιαμφισβήτητο επικεφαλής στο αντιψευτοΚΚΕ στρατόπεδο στη Ζώνη. Άλλωστε η ορθότητα αυτής της τακτικής αποδείχτηκε λίγο μετά όταν η ΠΑΣΚΕ του Πειραιά σε όλους τους χώρους και κυρίως στα Λιπάσματα υποτάχθηκε στη Λαλιωτο-σημιακή γραμμή, και τελικά στο ψευτοΚΚΕ.

Όταν η Κ.Ε το Δεκέμβριο του '98 συζήτησε τον απολογισμό της μάχης της Ζώνης, και υπεράσπισε τη γραμμή της Τριμελούς Γραμματείας και τη γενική συνδικαλιστική τακτική με το ΠΑΣΟΚ, ο Κ.Λ προχώρησε σε μια πρωτοφανή επίθεση ενάντια στον γραμματέα της Κ.Ε κατηγορώντας τον για διασπαστισμό επειδή με τις επεμβάσεις του στα πλαίσια της Γραμματείας εμπόδιζε την άσκηση του καθοδηγητικού ρόλου του Κ.Λ στη Ζώνη. Τα υπόλοιπα μέλη της Κ.Ε καταδίκασαν ομόφωνα αυτή τη συμπεριφορά του Κ.Λ να περνάει σε επίθεση κάθε φορά που δέχεται κριτική και η απόφαση της Κ.Ε τον καλούσε να αναθεωρήσει τη δικιά του στάση απέναντι στην Κ.Ε και τον Η.Ζ. Σε ότι αφορά τα ίδια τα ζητήματα πολιτικής τακτικής απέναντι στο ΠΑΣΟΚ ο καθένας κράτησε τις απόψεις του.

Ωστόσο επισημάνθηκε σ' αυτές τις ζυμώσεις από τους συντρόφους της Κ.Ε στον Κ. Λιακόπουλο ότι η παρέκκλιση του σε σχέση με το ΠΑΣΟΚ δεν ήταν προϊόν μιας διαφορετικής πολιτικής εκτίμησης ως προς το ΠΑΣΟΚ αλλά υπήρχε σ' αυτήν μια βαθύτερη ιδεολογική ρίζα. Στην ουσία η κριτική που έκανε ο Κ.Λ στην Κ.Επιτροπή για φόβο και υποχώρηση απέναντι στο ψευτοΚΚΕ έπρεπε να αντιστραφεί. Ήταν ο Κ.Λ που επιζητούσε απεγνωσμένα πολιτικά στηρίγματα για να δώσει την πάλη ενάντια στο σοσιαλφασισμό και όταν δεν τα εύρισκε υπέκυπτε σε αυτόν.

Η ΠΑΛΙΑ ΔΙΑΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Η ιστορία της εσωκομματικής πάλης μέσα στην Κ.Ε ήταν κυρίως η σύγκρουση στο ζήτημα των ψευτο-κινήματων του σοσιαλφασισμού. Η πλειοψηφία της Κ.Ε αντιτάχθηκε μετά το 1990 στα δήθεν ταξικά κινήματα του σοσιαλφασισμού αρχίζοντας από αυτό της ΕΑΣ. Ο Κ.Λ έδωσε μια επίμονη πάλη για να υποστηρίξουμε το "κίνημα" της ΕΑΣ και απομονώθηκε, όπως έγινε παλιότερα και με το αντιδραστικό κίνημα του Καλαμά στη Θεσπρωτία. Την ίδια πάλη έδωσε αργότερα για την υποστήριξη του "κινήματος των ναυτεργατών" το '94, ενώ σε μόνιμη σύγκρουση με τον σ. Δ. Γουρνά έσπρωχνε τον ΕΡΓΑΣ να συμμετέχει δραστήρια και σε αντιδραστικές κινητοποιήσεις της ΕΣΑΚ στον Πειραιά. Σε όλες τις κεντρικές εσωκομματικές πάλες γι' αυτά τα ζητήματα, ο Κ.Λ υποχωρούσε τελικά, έδειχνε να πείθεται και να συμφωνεί με την αποφασισμένη γραμμή, αλλά ποτέ δεν έκανε αυτοκριτική. Ταυτόχρονα ποτέ δεν θέλησε να βάλει αυτές τις θέσεις του στη βάση της Οργάνωσης.

Στην πραγματικότητα ο Κ.Λ δυσκολεύτηκε πάντα να παρακολουθήσει τη μακριά αντισοσιαλφασιστική πορεία της ΟΑΚΚΕ που ολόένα την έφερνε σε σύγκρουση με τον "μ-λ" κνιτισμό από τον οποίο και η ίδια είχε προκύψει και από τον οποίο έδινε μια λυσσαλέα προσπάθεια για να απαλλαγεί. Για τον Κ.Λ η εργατική τάξη ακολουθούσε τα "κινή-

ματα" του σοσιαλφασισμού πραγματικά με την καρδιά της, κι αν ξεκοβόμαστε από αυτά θα ξεκόβαμε και από εκείνη. Τα μέτωπα μ' ένα κόμμα μαζικό στο συνδικαλισμό και ακόμα πιο μαζικό στην πολιτική κόμμα όπως ήταν το ΠΑΣΟΚ, θα μπορούσαν σύμφωνα μ' αυτή τη νοοτροπία να εξουδετερώσουν ή έστω να αντιροπήσουν αυτή την επικίνδυνη απομόνωση της ΟΑΚΚΕ. Αυτή η πολιτική τάση του Κ.Λ ενισχυόταν από την πιο μεγάλη ιδεολογική αδυναμία του που ήταν πάντα ο εργατισμός. Σ' αυτόν εκδηλώνονταν σαν μόνιμη υποτίμηση των καθηκόντων της πολιτικής πρωτοπορείας, ιδιαίτερα των θεωρητικών της μπροστά στο πρακτικό εργατικό κίνημα, στον όγκο του και στον οικονομιστικό χαρακτήρα του.

Στη βάση αυτής της ιδεολογικής διάθεσης ο Κ.Λ υποστήριζε με ενθουσιασμό την άνοδο του Σημίτη στην προεδρία του ΠΑΣΟΚ σαν κυριαρχία των φιλοευρωπαϊκών μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Η Κ.Ε αποφάσισε ότι ήταν θετική σαν φιλοευρωπαϊκή η τάση Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ, αλλά αυτή η τάση ήταν υπόδουλη των ρωσόδουλων και τελικά έπαιζε το παιχνίδι τους. Σύμφωνα με την εκτίμηση της Κ.Ε, αν οι φιλοευρωπαίοι ανέβαιναν ομαλά στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ, τότε το ΠΑΣΟΚ θα είχε άμεσο εμφύλιο και διάσπαση. Σε αντίθετη περίπτωση όλη η ανάλυση της ΟΑΚΚΕ για ηγεμονία του σοσιαλμπερλιασμού στην Ελλάδα θα ήταν λαθεμένη. Ο Κ.Λ επέμενε στη θέση του και η Κ.Ε αποφάσισε να κατεβάσει τη ζύμωση στην Επιτροπή Πόλης της Αθήνας. Εκεί η γραμμή του Κ.Λ απομονώθηκε. Ωστόσο αξιοποίησε τη λαθεμένη πλευρά της θέσης της Κ.Ε, δηλαδή ότι ο ίδιος ο Σημίτης ήταν φιλοευρωπαϊκός, για να στήσει τα ακολούθησιμα πολιτικά του μέτωπα με το ΠΑΣΟΚ στον Πειραιά. Τώρα τελευταία που η Κ.Ε διόρθωσε τη θέση της για τον Σημίτη, διαπιστώνοντας δηλαδή ότι είναι ρωσόφιλος, ο Κ.Λ ψήφισε τη θέση, αλλά ισχυρίστηκε ότι αυτή προτείνεται για ψήφιση στην εποχή της εσωκομματικής πάλης για να εκτεθεί ο ίδιος σα φιλοσημιακός αν δεν τη ψηφίσει.

Η διαρκής αποκάλυψη του "σημιακού" ΠΑΣΟΚ σα μια εμπροσθοφυλακή του σοσιαλφασισμού που έκανε εισοδησμό και ηγεμόνευε στο αυθόρμητο φιλοευρωπαϊκό ρεύμα του ΠΑΣΟΚ και της αστικής τάξης του ΠΑΣΟΚ στερούσε σταδιακά τη δυνατότητα του Κ.Λ να βρει μια γραμμή μαζικής στήριξης για να δώσει τη μοναχική αντι-σοσιαλφασιστική πάλη στην οποία τον υποχρέωνε η γραμμή της ΟΑΚΚΕ. Αυτό το γεγονός από την ώρα της απομόνωσής του μέσα στην Κ.Ε και παλιότερα μέσα στην Επ. Πόλης και την έκθεσή του σαν υποχωρητικού απέναντι στο ΠΑΣΟΚ τον έκανε από τα μέσα του '99 να υιοθετήσει την αντίστροφη ή μάλλον συμπληρωματική "επαναστατική" και "αριστερή" παρέκκλιση, που κατά το παρελθόν και σε πολλά επίπεδα υιοθετούσε, δηλαδή να συμπλεύσει ιδεολογικά και πολιτικά με πλευρές του σοσιαλφασισμού.

Αυτή την τακτική την ακολουθούσε κυρίως απέναντι στα μέτωπα που καλλιεργούσε η ΟΑΚΚΕ με την δημοκρατική διανόηση στα ζητήματα της ειρήνης. Η πιο προωθημένη οργανωτική έκφραση αυτών των μετώπων ήταν η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, ενώ τέτοιας φύσης ήταν και η δουλειά με τις εθνικές μειονότητες. Ο Κ.Λ υπονόμει και υποτιμούσε διαρκώς την Α. Πρωτοβουλία και αποχώρησε αθόρυβα απ' αυτήν ενώ από την αρχή είχε διαφωνήσει με τον ριζοσπαστικό χαρακτήρα της. Επίσης από ένα σημείο και πέρα υποτιμούσε και σταδιακά εγκατέλειψε κάθε δουλειά στις εθνικές μειονότητες. Στην πραγματικότητα ο Κ.Λ δεν έβαζε ποτέ στην μαζική δουλειά στον Πειραιά ζήτημα ειρήνης και διεθνισμού για να μην ξεκοβεί από τη βάση του ΠΑΣΟΚ και γενικότερα από την εργατική και λαϊκή βάση.

Έτσι λοιπόν εμφανιζόμενος με μια "μ-λ" φυσιογνωμία ο Κ.Λ συγκρούστηκε με την σχετικά "λευκή" μορφή την όχι "κομμουνιστική" που είχε το περίπτερο της ΟΑΚΚΕ στις ευρωεκλογές. Ιδιαίτερα χολώθηκε, όπως παραδέχτηκε αργότερα, από την τοποθέτηση του εξωκομματικού Δ. Λιθοξόου στη β' θέση του ευρω-ψηφοδέλτιου και μας κατηγορήσε για την εγκατάλειψη των "κόκκινων" χρωμάτων μας που είχε το περίπτερο της Κάνιγγος. Για αυτό το τελευταίο δεν δίστασε να κάνει ένα ολόκληρο ανοιχτό αντικομματικό επεισόδιο ενάντια στον σ. Η.Ζ μπροστά στους φίλους του κόμματος.

Τα πράγματα εκτραχύνθηκαν παραπέρα από τον Σεπτέμ-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ΣΤΗΝ ΟΑΚΚΕ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ Κ. ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 5

βρη ως τα τέλη του '99 πάνω στη μεγάλη μάχη των Λιπαμάτων.

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΣΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Αυτή ήταν ένα κεντρικό πολιτικό μέτωπο για ολόκληρη την Οργάνωση της Αθήνας – Πειραιά και οι σύντροφοι την έζησαν από την αρχή ως το τέλος και κατόρθωσαν να σχηματίσουν άποψη γι αυτήν. Σε αλληπάλληλες κομματικές συσκέψεις που εκπονήσαν την τελική μας τακτική ο Κ.Λ πρόβαλε επίμονα μια γραμμή που είχε δύο χαρακτηριστικά. Το ένα ότι θα έπρεπε η Επιτροπή Σωτηρίας να καλέσει τους εργατές να εγκαταλείψουν το Σωματείο τους στο οποίο επικεφαλής ήταν ο προδότης Τσιρμούλας και να συσπειρωθούν πίσω από την Επιτροπή Σωτηρίας, και το άλλο ότι πολιτικά χρειαζόταν ένα αποκλειστικά αντι-Τσιρμούλα μέτωπο παρ' όλο που υπήρχε και το ψευτοΚΚΕ με ισχυρό πυρήνα στο εργοστάσιο. Η Επιτροπή Πόλης της Αθήνας και Πειραιά απέρριψε σχεδόν ομόφωνα και τους δύο αυτούς άξονες και ακολούθησε την ακριβώς αντίθετη πολιτική. Η Επιτροπή Σωτηρίας δεν διέσπασε το Σωματείο, γιατί δεν ήταν καθόλου σαφής στους εργατές ο ρόλος του Τσιρμούλα από την αρχή, αλλά μπήκε μέσα σε αυτό το Σωματείο και κατάφερε σταδιακά να αποκαλύψει και τον Τσιρμούλα και το ψευτοΚΚΕ και να πείσει την πλειοψηφία των εργατών, όπως φάνηκε από τις μαζικές νομικές προσφυγές στη συνέχεια. Ταυτόχρονα η Επιτροπή Σωτηρίας προσδιόρισε σε όλη της την τακτική σαν πιο μεγάλο εχθρό στο εργοστάσιο το ψευτοΚΚΕ το οποίο εκτός από το ότι διέθετε μέσα στο εργοστάσιο το πιο μαζικό και ικανό συνδικαλιστικό στέλεχος, περιέσφιγγε διαρκώς το συνδικάτο με προσφορές “συμπάραστασης” σαν Εργατικό Κέντρο και σαν Σωματεία του ψευτοΚΚΕ. Αν εφαρμόζαμε την τακτική του Κ.Λ και φτιάχναμε μαζί με το ψευτοΚΚΕ Επιτροπή Αγώνα, τώρα το ψευτοΚΚΕ θα διέθετε στον Πειραιά έναν στρατό ανέργων τραμπούκων που θα τον χρησιμοποιούσε για την καταδραστηρία του πολιτική. Ο Κ.Λ ως συνήθως δεν αρκέστηκε στην υπεράσπιση της δικιάς του τακτικής, αλλά τη χαρακτήρισε σαν τη “μόνη επαναστατική γραμμή” σπέρνοντας πάλι τον ανταγωνισμό, όπως κάθε φορά που η κομματική γραμμή αναίρουσε τη δικιά του πρωτοκαθεδρία στο εργατικό.

Σε όλη τη διάρκεια της τρίμηνης μαζικής πάλης στο εργοστάσιο ο Κ.Λ προσπάθησε να εφαρμόσει τη δικιά του τακτική και όποτε το πετύχαινε είχαμε σοβαρά προβλήματα. Έτσι η Κ. Επιτροπή αναγκάστηκε τελικά μέσω του γραμματέα της να καθοδηγήσει την τακτική δουλειά στα Λιπάσματα στη βάση των αποφασισμένων κατευθύνσεων. Τότε ο Κ.Λ προσπάθησε να δημιουργήσει προβλήματα στην κομματική μας δουλειά υπονομεύοντάς την σε αρκετές περιπτώσεις και επιδιώκοντας ακόμα και να στρέψει τους εργατές ενάντια στον κομματικά υπεύθυνο σύντροφο.

Όταν τελείωσε η φάση της έντασης στη μάχη των Λιπαμάτων στα μέσα του Νοέμβρη η Κ.Ε συνεδρίασε για να κάνει απολογισμό και να συζητήσει τα κομματικά προβλήματα που προέκυψαν. Στη συνεδρίαση η Κ.Ε επιβεβαίωσε την ορθότητα της τακτικής του κόμματος και έκανε κριτική στον Κ. Λιακόπουλο για τα λάθη του. Σε απάντηση ο Κ.Λ κατέβαλε μια ολόκληρη πλατφόρμα που την ονόμασε “κριτική για τη διόρθωση των λαθεμένου στυλ καθοδήγησης” στο κόμμα.

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗΣ

Ο πυρήνας της ήταν ο εξής: Η βάση των κακών στην ΟΑΚΚΕ βρίσκεται στην καθοδήγηση της ΟΑΚΚΕ που δεν είναι συλλογική, αλλά βρίσκεται στα χέρια μόνο ενός ανθρώπου του Η. Ζαφειρόπουλου ο οποίος έχει επιβάλει στον ίδιο κατάσταση ασφυξίας. Έφτασε να μιλήσει για ατμόσφαιρα χούντας μέσα στην ΟΑΚΚΕ και για φαινόμενα αρνητικής πλεύρας Στάλιν. Προχωρώντας ο Κ.Λ κατηγορήσε όλη την Κ.Ε ότι είναι χειραγωγημένη από τον Η.Ζ και ότι εξ αιτίας του, από τα μέλη της έχουν αφαιρεθεί καθοδηγητικές ευθύνες, έτσι είναι ανίκανα για ανεξάρτητες πολιτικές πρωτοβουλίες, οπότε και ανεξάρτητη σκέψη. Είπε ακόμα ότι στην ΟΑΚΚΕ δεν υπάρχει συλλογική ηγεσία, ότι υπάρχει μια Κ.Ε ψηφοφόρων με υπαλληλικό πνεύμα και ακολουθητισμό ενός ανθρώπου που έχει πείσει τους υπόλοιπους για τις ξεχωριστές θεωρητικές του ικανότητες.

Η Κ.Ε εκτίμησε ότι αυτή ήταν μια πολύ σοβαρή κριτική για να μείνει στα πλαίσια της και αποφάσισε να καλέσει μια πλατιά σύσκεψη όλων των συντρόφων του κόμματος για να συζητηθεί όλο το πλέγμα σχέσεων Κ.Ε και Κ. Λιακόπουλου, δηλαδή και η κριτική του Κ.Λ στην Κ. Επιτροπή και η κριτική της Κ.Ε για τον Κ.Λ από την υπόθεση της Ζώνης του '98 ως και τα Λιπάσματα.

Ο Κ.Λ καταψήφισε αυτή την πρόταση και την κατήγγειλε σαν διασπαστική, δηλώνοντας ότι θα μπορούσε απλά η Κ.Ε να απορρίψει τις θέσεις του, να του επιτρέψει να τις διατηρήσει και να του δώσει το δικαίωμα σε 2, ακόμα και

σε 3 χρόνια να πείσει την Κ.Ε για την ορθότητά τους. Η Κ.Ε του απάντησε ότι δεν είναι σωστό να κρύβει μέσα της τόσο μεγάλες αντιθέσεις, ιδιαίτερα όταν έχουν αυτές εκφραστεί στη λειτουργία του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και την κομματική πρακτική. Πως θα μπορούσαμε να συνεχίζουμε όπως πριν τη δουλειά μας αν δεν λύναμε αυτές τις αντιθέσεις που έχουν να κάνουν με την ύπαρξη καθοδήγησης και με τον έλεγχο, το στυλ της δουλειάς, καθώς και με τα πιο ουσιαστά ζητήματα της πολιτικής τακτικής;

Τότε ο Κ.Λ απείλησε ότι αν κατεβάσει η Κ.Ε το ζήτημα στην πανκομματική σύσκεψη αυτός θα αρνηθεί να μιλήσει εκεί για τις θέσεις του. Αυτή ήταν μια απειλή διάσπασης. Είναι γεγονός ότι πολλές φορές στο παρελθόν ο Κ.Λ είχε μαχητικά αντισταθεί σε κάθε απόπειρα να μεταφερθεί η εσωκομματική πάλη μέσα στην Κ.Ε στην βάση του κόμματος. Το μόνιμο επιχειρήματά του ήταν ότι αφού ο ίδιος δεν ήθελε να βάλει τη γραμμή του, και αφού υποτασσόταν στην αποφασισμένη γραμμή στην πράξη, και αφού ενδεχόμενα θα μπορούσε στο μέλλον να πεισθεί, δεν υπήρχε κανένας λόγος με το ζόρι να μπουν οι διαφορές κάτω. Ο Κ.Λ πατούσε σε μια παλιά κακή συνήθεια που υπήρχε στο μ-λ κίνημα, αντίθετη με την λενινιστική παράδοση, να μην τοποθετείται η πάλη στην Κ.Ε στα χαμηλότερα όργανα. Για πρώτη φορά η Κ.Ε με δικιά της πρωτοβουλία και παρά τις αντιρρήσεις του Κ.Λ κατέβαλε τη ζύμωση του '97 για τον Σημίτη στην Επιτροπή Πόλης Αθήνας και του Πειραιά. Όταν απομονώθηκε εκεί η θέση του, ο Κ.Λ δεν ξαναέβαλε ποτέ πολιτική αντίθεση μέσα στην Κ.Ε και έπαψε να γράφει πολιτικά άρθρα στη Ν. Ανατολή. Πάντως χάρη στην πολύχρονη τακτική του να κρύβει τις θέσεις του μέσα στην Κ.Ε ο Κ. Λιακόπουλος σε γενικές γραμμές κατάφερε να έχει την εικόνα του πολύ κομματικού και πολιτικά άμογου καθοδηγητή στη βάση του κόμματος, ενώ αντίθετα στην Κ.Ε αυτό το κύρος από μόνο του είχε σοβαρά διαβρωθεί όσο περνούσαν τα χρόνια. Ο Κ.Λ εμφάνιζε δύο πρόσωπα μέσα στο κόμμα και καιροφυλακτούσε καιρό για το μοιραίο λάθος ή τα λάθη της Κ.Ε για να κατέβει στη βάση σαν σωτήρας.

Ο εκβιασμός του Κ.Λ ότι δεν θα μιλήσει στην πλατιά κομματική σύσκεψη δεν πέρασε. Η Κ.Ε επέμεινε στην απόφαση της για πλατιά ζύμωση μέσα σε όλο το κόμμα. Η ζύμωση αυτή κράτησε 3 μέρες σε 3 διαδοχικές πολύωρες συνδριάσεις στις 27,28 Δεκεμβρη και στις 3 του Γενάρη. Εκεί ο Κ.Λ μίλησε πολύ αλλά η πλατφόρμα του απομονώθηκε. Ούτε ένας σύντροφος δεν υιοθέτησε την θέση του για την Κ.Ε και τον σ. Η.Ζ. Όλοι υπερασπίστηκαν όχι απλά τον δημοκρατικό, αλλά τον ακραίο δημοκρατικό, ανοιχτό, ειλικρινή τρόπο λειτουργίας της ΟΑΚΚΕ και τις βαθιές και διεξοδικές της πολιτικές ζυμώσεις σε κάθε ζήτημα που την ξεχωρίζουν σαν τη μέρα με τη νύχτα απ' όλα τα απομεινάρια του σοσιαλφασισμού μέσα στο κίνημα.

Όλοι είχαν ζήσει για χρόνια τους συντρόφους που αποτελούν την Κ.Ε και τον βαθιά υπεύθυνο πολιτικό τους χαρακτήρα. Τίποτα δεν ήταν μακρινότερο από το υπαλληλικό πνεύμα σε ανθρώπους που για ολόκληρα χρόνια είχαν μετατρέψει την κάθε του πολιτική απόφαση μέσα στην Κ.Ε σε συγκεκριμένη, γεμάτη αυτοθυσία και πείσμα πολιτική πράξη μόνοι τους ενάντια στους πάντες. Ενώ κανείς και σε καμία περίπτωση δεν διαπίστωσε ποτέ πλευρές αυταρχισμού ή υπερσυγκεντρωτισμού αρχηγικού τύπου στον σ. Η.Ζ.

Βέβαια ο Κ.Λ φρόντισε στην πλατιά ζύμωση να ανασκευάσει και να μαλακώσει τις οξυμένες πλευρές των τοποθετήσεων του που είχε κάνει μέσα στην Κ.Ε, φτάνοντας στο σημείο να διευκρινίσει ότι δεν κάνει κριτική στον Η.Ζ για υπερσυγκεντρωτικό πνεύμα αλλά για... φιλελευθερισμό! Οι σύντροφοι ανταπάντησαν ότι δεν έχουν ξανακούσει για...φιλελεύθερο δικτάτορα. “Διευκρινίζοντας” ακόμα περισσότερο την κριτική του ο Κ.Λ κατηγορήσε τον Η.Ζ για το ότι απλά δεν έχει εμπιστοσύνη στα στελέχη και αναλαμβάνει τα πάντα μόνος του γιατί πάσχει από τον ατομισμό του διανοούμενου. Μα όλοι οι δικτάτορες είναι στο βάθος ακραίοι και ανασφαλείς ατομικιστές που δεν έχουν εμπιστοσύνη στους συνεργάτες τους. Το βασικό όμως είναι ότι ο άνθρωπος με τις μεγαλύτερες για χρόνια κομματικές εξουσίες στους πιο καιρίους οργανωτικά τομείς της ΟΑΚΚΕ (Επιτροπή Πόλης, Εργατικό) ήταν ο ίδιος ο Κ.Λ. και είναι αυτός που με δική του ευθύνη άρχισε να τις εγκαταλείπει (Επιτρ. Πόλης) ή τις μετέτρεπε αντίστοιχα σε οχυρό και κρησφύγετο (Ζώνη, Λιπάσματα) ιδιαίτερα τα δύο τελευταία χρόνια.

Πέρα από την παταγώδη αποτυχία της επίθεσής του στην Κ.Ε, ο Κ.Λ δεν μπόρεσε να απαντήσει πειστικά στην κριτική που έγινε στον ίδιο από την Κ.Ε και άλλους συντρόφους, για τις πολιτικές του παρεκκλίσεις απέναντι στο σοσιαλφασισμό και για τον ακολουθητισμό του απέναντι στους συμμάχους μας στα μέτωπα. Όμως η βασική κριτική που του έγινε ήταν ότι δεν υποτασσόταν στις συλλογικά παραμένες αποφάσεις στα κομματικά όργανα όταν αυτός αντιστρατευόταν τη δικιά του γραμμή στο χώρο της πολιτικής του αρμοδιότητας, οπότε δεν διστάζε να παραβιάζει το

δημοκρατικό συγκεντρωτισμό. Αποκαλύφθηκε άλλωστε μέσα σ' αυτές τις ζυμώσεις ότι ο Κ.Λ έβαλε την κριτική του στην Κ.Ε – την κριτική για διόρθωση λαθών και βελτιώσεις του στυλ – μόνο όταν ο ίδιος δέχτηκε κριτική για παραβίαση του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και για πολιτικές παρεκκλίσεις. Δεν σκέφτηκε ποτέ πριν διόρθωση του στυλ καθοδήγησης του κόμματος προτού αμφισβητηθεί το δικό του στυλ και δεν είναι τυχαίο ότι ποτέ, ούτε μετά τα προβλήματα στη Ζώνη το '98 ούτε μετά από εκείνα στα Λιπάσματα το '99 δεν θέλησε να βάλει ο ίδιος ζήτημα σωστής καθοδηγητικής λειτουργίας. Τα ζητήματα πάλης γραμμάτων πάντα τα έβαζαν οι άλλοι στην Κ.Ε. Ο Κ.Λ ήθελε πάντα το κοκκούλωμα των αντιθέσεων. Η θέση του ήταν η αστική αρχή: “Ότι έγινε, έγινε. Τώρα μη με ενοχλείτε εσείς για να μην σας ενοχλώ κι εγώ”.

Στη διάρκεια της τριήμερης ζύμωσης ο Κ.Λ δεν δέχτηκε καμία απολύτως από τις κριτικές των συντρόφων και συνέχισε στην δικιά του επίθεση πάντα από τη θέση του “αδικημένου”. Μετά το τέλος της πλατιάς ζύμωσης η Κ.Ε συγκέντρωσε το υλικό της και συνεδρίασε για να πάρει αποφάσεις στις 9 του Γενάρη.

Η ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΣΤΙΣ 9 ΚΑΙ 13 ΓΕΝΑΡΗ

Η εισήγηση, που κατέβαλε στην Κ.Ε ο σ. Η.Ζ, απέκρουσε σα διαλυτική την οργανωτική πλατφόρμα του Κ.Λ και στο θεωρητικό σκέλος και στο σκέλος της δικιάς του πρακτικής στους χώρους δουλειάς που καθοδηγούσε και επαναβεβαίωνε την παλιότερη κριτική της στον Κ.Λ για σοβαρή παρέκκλιση του απέναντι στο σοσιαλφασισμό. Η εισήγηση κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Κ.Λ δεν μπορούσε να έχει την ατομική καθοδηγητική ευθύνη για καιρίους χώρους της κομματικής δουλειάς εφ' όσον δεν αναγνώριζε το καθοδηγητικό πολιτικό κύρος του οργάνου που εκπροσωπούσε, δηλαδή της Κ.Ε και κυρίως την δυνατότητα αυτού του οργάνου να επεμβαίνει το ίδιο ή μέσω εκπροσώπου του για τον έλεγχο της κομματικής του δουλειάς σ' αυτούς τους χώρους. Αυτή η άρνηση ήταν εξασφαλισμένη και στην πράξη, αφού ο Κ.Λ επέμεινε να μην κάνει καμία αυτοκριτική για τις επανειλημμένες παραβιάσεις του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού. Η εισήγηση δεν απαιτούσε παρ' ολ' αυτά αυτοκριτική του Κ.Λ για τις οργανωτικές του και τις πολιτικές του θέσεις και επέμεινε αντίθετα στο ότι η παραμονή του Κ.Λ μέσα στην Κ.Ε θα του επέτρεπε και να συμμετέχει σε όλες τις συλλογικές καθοδηγητικές της λειτουργίες για να δοθεί συνέχεια και χρόνος στην πάλη των γραμμών σε όλα αυτά τα ζητήματα που ζύμωνε εδώ και μήνες το κόμμα.

Πριν τοποθετηθεί οποιοσδήποτε άλλος στην εισήγηση αυτή, ο Κ.Λ ανακοίνωσε ότι παραιτείται από την Κ.Ε γιατί αυτή του ζητά να γίνει “γλάστρα”, (χαρακτηρισμό που είχε χρησιμοποιήσει στις ζυμώσεις για τα άλλα μέλη της Κ.Ε) και ότι ο Κ.Λ “γλάστρα δεν γίνεται”. Η μένει στην Κ.Ε με τις ατομικές κομματικές του καθοδηγητικές αρμοδιότητες, ή αλλιώς δεν υπάρχει λόγος να μείνει. Επίσης ανακοίνωσε ότι θα παραιτηθεί και από εκπρόσωπος του ΕΡΓΑΣ στο Δ.Σ του Σωματείου Μετάλλου του Πειραιά.

Αυτή η πρώιμη τοποθέτηση-παραίτηση ήταν μια απειλή και ένας εκβιασμός για να προκαταλάβει στις τοποθετήσεις τους άλλα μέλη της Κ.Ε, τα οποία παρά τη συμφωνία τους σε όλες τις κριτικές της Κ.Ε απέναντι στον Κ.Λ, είχαν εκφράσει στην πλατιά ζύμωση ένα φόβο για το ενδεχόμενο διάσπασης, ή έστω το ενδεχόμενο να φύγει από την ΟΑΚΚΕ ένα τόσο προβλεπόμενο προς τα έξω και ικανό στέλεχος όπως ο Κ.Λ. Πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι στη διάρκεια της πλατιάς ζύμωσης ο Κ.Λ είχε απειλήσει δύο φορές ότι θα παραιτηθεί από την Κ.Ε αν δύο μέλη της δεν αναίρουσαν την οξυτάτη κριτική που του έκαναν. Εκείνος ο εκβιασμός δεν είχε περάσει, αλλά κάποιοι σύντροφοι έκφρασαν μια διάθεση μετριασμού της πάλης με τον Κ.Λ. Σε αυτές τις διαθέσεις απευθυνόταν και αυτές τις ταλαντεύσεις προσπαθούσε να αξιοποιήσει ο Κ.Λ, κάνοντας έναν ακόμα εκβιασμό. Δεν είναι τυχαίο ότι σε όλη τη διάρκεια αυτής της πάλης επέμεινε μόνο αυτός στον “μη ανταγωνιστικό της χαρακτήρα” και σήκωνε διαρκώς τη σημαία της ενότητας ενάντια στο διασπαστικό τάχα χαρακτήρα της κριτικής που του γινόταν. Με αυτό τον εκβιασμό και την απειλή διάσπασης σ' αυτή την κρίσιμη συνεδρίαση της Κ.Ε., ο Κ.Λ απόσπασε μια τοποθέτηση ενός μέλους της Κ.Ε κατά της αφαιρέσεων των καθοδηγητικών του αρμοδιοτήτων στη Ζώνη και τα Λιπάσματα.

Ορισμένοι σύντροφοι της Κ.Ε απάντησαν ωστόσο αμέσως στον εκβιασμό του Κ.Λ λέγοντας ότι η παραίτησή του από την Κ.Ε και ακόμα περισσότερο από το Δ.Σ του Συνδικάτου δεν είναι απόλυτο δικαίωμά του, αλλά εξαρτάται από το αν θα τις αποδεχτεί ή όχι η Κ.Ε. Τότε ο Κ.Λ έκανε το μεγάλο βήμα αυτοαποκάλυψής του λέγοντας ότι τόσο ο ίδιος, όσο και κάθε άλλο μέλος της Κ.Ε έχει το απόλυτο δικαίωμα να παραιτηθεί από αυτή την Κ.Ε, όπως ο ίδιος κρίνει γιατί ο χρόνος καταστατικής διάρκειας αυτής της Κ.Ε έχει εξα-

ντληθεί. Δήλωσε δηλαδή ότι ο ίδιος και ο καθένας μέσα στην Κ.Ε έχει ψηφιστεί για 3 χρόνια, αφού κάθε 3 χρόνια πρέπει σύμφωνα με το καταστατικό να γίνεται το Συνέδριο του κόμματος. Επ' όσον αυτό το συνέδριο έχει 9 χρόνια να γίνει μπορεί όποιος θέλει να παραιτηθεί, προφανώς χωρίς την έγκριση κανενός. Όσο για το Δ.Σ της Ζώνης δήλωσε ότι θα το ξανασκεφτεί. Δίχως δε να περιμένει οποιαδήποτε απάντηση της Κ.Ε αποχώρησε από τη διαδικασία.

Στο σημείο αυτό και όσοι σύντροφοι είχαν ταλαντευτεί από αυτό τον περίτεχνο συνδυασμό ύμων στην κοινοτική ενότητα και των πρακτικών και διαρκών απειλών για διάσπαση, κατάλαβαν ότι ο Κ.Α είχε περάσει στον ανοιχτό ανταγωνισμό και ακολουθούσε συνειδητά το δρόμο της διάσπασης και της διάλυσης, εφόσον η Κ.Ε δεν υποτασσόταν στις απαιτήσεις του.

Η Κ.Ε πέρασε σε μια βαθύτερη ζύμωση όλης της εσωκομματικής πάλης και ανέλυσε τον γενικότερο χαρακτήρα του Κ.Α και τη στάση του σ' αυτή. Ο Κ.Α αξιοποιούσε τις δυσκολίες στην ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ που τις έβαζε αντικειμενικά το ίδιο το γιγαντιαίο πολιτικό καθήκον που είχε αναλάβει, να αντισταθεί ως το τέλος στην επέλαση του σοσιαλμπενεφικισμού στη χώρα μας. Ιδιαίτερα αξιοποιούσε το γεγονός ότι η σημερινή πολιτική φάση είναι πιο δύσκολη πολιτικά από κάθε άλλη, επειδή η κεντρική γραμμή του σ.φασισμού έχει πάρει την ευρωπαϊκή, δημοκρατική μορφή του Σημίτη και που σαν τέτοια αφαιρεί έδαφος από την πλατιά επιρροή της ΟΑΚΚΕ στο δημοκρατικό στρατόπεδο. Αξιοποιούσε αυτές τις δυσκολίες για να εκβιάσει το κόμμα.

Έτσι η Κ.Ε κατέληξε ομόφωνα και με μια ασύλληπτη επαναστατική ενότητα, την πιο βαθιά στην ως τα τώρα πορεία της, να μην υποκύψει ως το τέλος σε κανέναν από τους εκβιασμούς του Κ. Αλιακόπουλου και να μην δεχτεί να συρθεί στον καιροσκοπισμό και τη συγκάλυψη των ανταγωνιστικών αντιθέσεων μέσα στους κόλπους της. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να συρθούμε στις λάσπες και να μετατρέσουμε ένα κόμμα που ήθελε να καθαρίζει τα πάντα σε όλα τα επίπεδα σε μια Ομοσπονδία αλληλουποβλεπόμενων φραξιών τύπου “μ-λ” οππορουνιστών, που αλληλοσυγκαλύπτουν τις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς της.

Η ΟΑΚΚΕ αποφάσισε να μείνει σταθερή στις αρχές της ως το τέλος και όρθια, ότι και να της στοιχίσει αυτό οργανωτικά. Έτσι η Κ.Ε αποφάσισε ομόφωνα στις 13 του Γενάρη να καθαίρει τον Κ.Α από την Κεντρική Επιτροπή, να τον προειδοποιήσει ότι ήδη με τον τρόπο με τον οποίο παραιτήθηκε μπήκε στο έδαφος του ανοιχτού ανταγωνισμού και να τον ανακοινώσει ότι θα πάρει όλα τα μέτρα για την αντικατάστασή του εκεί που αυτός είναι νομικά εκπρόσωπος του κόμματος στις Αρχές: Άρειος Πάγος-Έκδοση εφημερίδας. Ταυτόχρονα η Κ.Ε έδινε τη δυνατότητα στον Κ.Α να δει τη στάση του, να την τροποποιήσει αλλά και, ακόμα να υπερασπίσει ως το τέλος αυτή τη στάση του και αυτή ακόμα τη διασπαστική του γραμμή σα μέλος του κόμματος.

Η ΕΚΒΙΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠ. ΠΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ Κ. ΔΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Αυτή της την απόφαση την ανακοίνωσε η Κ.Ε και ταυτόχρονα την έβαλε σε ζύμωση στην Επιτροπή Πόλης στις 21 του Γενάρη. Σε αυτήν αμέσως μετά την τοποθέτηση της απόφασης της Κ.Ε, παίρνει το λόγο ο Κ.Α ο οποίος λέει ότι αποδεικνύεται τώρα σχέδιο εξόντωσής του γιατί μέσα “στη βιασύνη της και την τσαπατσουλιά της” η Κ.Ε τον καθαίρεσε δίχως να απαντήσει προηγούμενα αν δέχεται ή όχι την παραίτησή του. Δηλαδή ο Κ.Α εμφανίστηκε στην Επιτροπή Πόλης σαν ουσιαστικά μη παραιτούμενος, επιβεβαιώνοντας ότι η παραίτηση του στην Κ.Ε ήταν ουσιαστικά μια μπλόφα – εκβιασμός. Στην πραγματικότητα έβαζε εκ των υστέρων μέσα στην Κ.Ε το δίλημμα ή να αποδεχτεί την παραίτησή του, οπότε θα εμφάνιζε την Κ.Ε ότι τάχα επεδίωκε την απομάκρυνσή του και δεν ήθελε στ' αλήθεια να τον κρατήσει μέσα στους κόλπους της, ή να μην την αποδεχτεί οπότε ο Κ.Α θα είχε κάνει τον εκβιασμό του, θα είχε ταλαντεύσει χάρη σ' αυτόν όποιους μπορούσε μέσα στην Κ.Ε και θα επέστρεφε για να συνεχίσει τη διαβρωτική του διασπαστική γραμμή. Αυτό το παιχνίδι όμως κατέρρευσε από την ώρα που ο Κ.Α είχε βάλει ζήτημα μέσα στην Κ.Ε. μονομερούς δικαιώματός του να παραιτηθεί από την Κ.Ε, δηλαδή να παραιτηθεί χωρίς να έχει την υποχρέωση να ζητήσει την έγκρισή της, και κυρίως όταν αποχώρησε επιδεικτικά χωρίς να περιμένει την ολοκλήρωση της διαδικασίας της. Αυτή τη θεαματική κι εστειλική παραίτηση τη χρειαζόταν όμως για να διευκολύνει κάθε άλλο μέλος της Κ.Ε που διαφώνησε με τα οργανωτικά μέτρα κατά του Κ.Α, να παραιτηθεί επίσης. Η Κ.Ε. κατάλαβε αυτή τη τακτική και διαπίστωσε ότι δεν υπάρχει δίλημμα αποδοχής ή μη μιας παραίτησης που δεν υποβλήθηκε ποτέ στην Κ.Ε. Η Κεντρική Επιτροπή βρέθηκε μπροστά στην άρνηση του Κ.Α. να την αναγνωρίσει, μπροστά στη ντε φάκτο αποχώρησή του απ' αυτήν, και τον καθαίρεσε.

Αμέσως μόλις τέλειωσε την επιχειρηματολογία του ο

Κ.Α, κάποιος σύντροφος, που δεν είχε παρακολουθήσει τις προηγούμενες ζυμώσεις στη βάση, μίλησε κατά της καθαίρεσης του Κ.Α από την Κ.Ε. Τότε ο Κ.Α εφαρμόζοντας για μια ακόμα φορά, την γνωστή εκβιαστική του μεθοδο, είπε ότι “δεν μπορείτε να θίγετε αγωνιστές” (αναφερόμενος στα μέτρα νομικής εκπροσώπησης του κόμματος στα οποία ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε δώσει ιδιαίτερη σημασία) και έφυγε από την αίθουσα δηλώνοντας ότι “θα τα ξαναπούμε”. Προηγούμενα είχε προκαλέσει την Κ.Ε να ανακοινώσει, αν τολμάει, προς τα έξω την απόφασή της να τον καθαίρει από την Κ.Ε για “να δούμε τι θα πουν οι συνδικαλιστές του Πειραιά, η Ζώνη και τα Λιπάσματα”.

Κανείς δεν τον ακολούθησε και μετά την αποχώρησή του τέλειωσε και κάθε ταλάντευση για την ανταγωνιστική του στάση στο κόμμα. Η Επιτροπή Πόλης υιοθέτησε ομόφωνα την απόφαση της Κ.Ε για την καθαίρεσή του.

Αμέσως μετά η Κ.Ε πήρε νέα απόφαση που απαντούσε στην αποχώρηση – εκβιασμό του Κ.Α από την Επιτροπή Πόλης: Η Κ.Ε έπαιρνε εναντίον του Κ. Αλιακόπουλου το πειθαρχικό μέτρο της διαθεσιμότητας, δηλαδή της μη συμμετοχής του σε όλα τα κοινοτικά όργανα έως ότου κάνει την έμπρακτη αυτοκριτική του για τη διασπαστική – εκβιαστική του στάση. Και αυτή η απόφαση έγινε ομόφωνα δεκτή από την Επ. Πόλης της Αθήνας.

Στον εκπρόσωπο της Κ.Ε που ανέλαβε να την παραδώσει στον Κ.Α, ο τελευταίος απάντησε ότι δεν χρειάζεται καν να την παραλάβει και τη χλεύασε. Λίγες μέρες μετά στον ίδιο σύντροφο δήλωσε ότι έφυγε από την συνεδρίαση της Επ.Πόλης για να μην αναγκαστεί να βιαιοπραγήσει.

Στις 7 του Φλεβάρη η Κ.Ε διέγραψε τον Κ. Αλιακόπουλο για τη βαθιά αντικομματική και διασπαστική του επίθεση στην ΟΑΚΚΕ. Λίγο μετά τον διέγραψε και ο ΕΡΓΑΣ από τις γραμμές του αφού πρώτα ζύμωσε το κοινοτικό ζήτημα. Όλα τα μέλη του κοινοτικά καθοδηγημένου ΕΡΓΑΣ έμειναν με την ΟΑΚΚΕ.

Ο Κ.Α ανακοίνωσε στη Γενική Συνέλευση του Συνδικάτου Μετάλλου στις 20 του Φλεβάρη, πριν ο ΕΡΓΑΣ ανακοινώσει τη διαγραφή του, ότι “αποχώρησε από την ΟΑΚΚΕ, την παράταξη που καθοδηγεί τον ΕΡΓΑΣ, για πολιτικούς λόγους και γι' αυτό αποχωρεί και από τον ΕΡΓΑΣ”. Ταυτόχρονα άρχισε να δουλεύει στην πράξη για τη διάσπαση του ΕΡΓΑΣ.

Για την ΟΑΚΚΕ η πάλη με τον Κ.Α δεν έχει τελειώσει. Για την ακρίβεια μόλις τώρα ξεκίνησε να δίνεται με ένα συνειδητό και συγκροτημένο τρόπο.

Ο ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

Δεν αναφερόμαστε εδώ στο γεγονός ότι αυτή πάλη είναι τώρα πια εξωτερική για την ΟΑΚΚΕ, ενώ ως τα τώρα ήταν εσωτερική, αλλά στο ότι σαν εσωτερική δεν πρόλαβε να φτάσει στο βάθος που της αναλογούσε. Και δεν πρόλαβε επειδή ο Κ.Α δεν έβαλε ποτέ ολοκληρωμένα την πλατφόρμα του αλλά προχώρησε στον ανταγωνισμό με εκρηκτικό τρόπο και αποκάλυψε τις χειρότερες πλευρές της ιδεολογικής του φυσιογνωμίας, μόνο και μόνο όταν η Κ.Ε αναγκάστηκε από τα πράγματα να βαθύνει ή ίδια και να φέρει στο φως τις αντιθέσεις που φώλιαζαν μέσα της.

Έτσι η ΟΑΚΚΕ είναι υποχρεωμένη να κοιτάξει στο παρελθόν και να μελετήσει την ιστορία αυτής της πάλης και την φυσιογνωμία του ίδιου του αρνητικού πρωταγωνιστή της.

Αυτό είναι υποχρεωμένη να το κάνει για να ξεκαθαρίσει όχι με έναν άνθρωπο, αλλά με μια ιδεολογία. Γιατί συμβαίνουν δύο πράγματα ταυτόχρονα, αφού για χρόνια ολόκληρα ο Κ.Α και μεις είμαστε στο ίδιο κόμμα. Πρώτον ότι αυτός είχε μέσα πολλά στοιχεία από τα θετικά της ΟΑΚΚΕ και δεύτερον η ΟΑΚΚΕ πολλά αρνητικά από τα δικά του. Στο δρόμο έγινε ένα διπλό ξεκαθάρισμα. Αυτός ξεκαθάριζε από τα θετικά της και εμείς από τα αρνητικά του. Εξ αιτίας του βάρους του σαν στελέχους αυτό το ξεκαθάρισμα είναι και η ως τώρα ιστορία της ΟΑΚΚΕ. Η ΟΑΚΚΕ διαμορφώθηκε μέσα από την εσωτερική της πάλη, όπως και κάθε άλλος πολιτικός οργανισμός.

Αν αυτή την πάλη μπορούμε να την συνοψίσουμε σε ένα κεντρικό ζήτημα, είναι το ζήτημα της σχέσης της επαναστατικής πρωτοπορίας με τις μάζες. Είναι ακόμα βαθύτερα το ζήτημα της πάλης με τον πραξικοπηματισμό και το σοσιαλφασισμό.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η μεγάλη ρήξη της ΟΑΚΚΕ με τον Κ.Α έγινε στα Λιπάσματα. Το πρακτικό και καιρίο δίλημμα που τέθηκε εκεί ήταν: παίρνει η Επ. Σωτηρίας τους εργάτες μαζί της μέσα από την ίδια τους την πείρα ή τους υποχρεώνει να διαλέξουν τώρα da ανάμεσα σε εκείνη και τους προδότες ηγέτες τους; Δουλεύει από την πρώτη στιγμή για να αποκαλύψει την προδοσία αλλά υποτάσσει την κοινή δράση στις διαθέσεις των εργατών, ή απαιτεί από τους εργάτες να υποτάξουν τις διαθέσεις τους στο καθήκον απελευθέρωσης που τους έχει επιβάλλει η από τα έξω πρωτοπορία; Χάρη σ' αυτή την τακτική που την εφάρμοσε για πρώτη φορά καλά ύστερα από άπειρες ήττες, μπόρεσε μία πρωτοπορία να πραγματοποιήσει τον πρωτοφανή άθλο να οδηγήσει από τα έξω ένα ολόκληρο εργοστάσιο, σε μια πορεία αποκάλυψης των εξωτερικών και εσωτερικών του εχθρών και να κατακτήσει σταδιακά

τη βαθιά εκτίμηση και την καρδιά των εργατών.

Κάτι ανάλογο δεν έγινε στο βάθος και στις εκλογές της Ζώνης το '98 ;

Η γραμμή του Κ.Α ήταν πάντα στενή συνεργασία με την ΠΑΣΚΕ ανεξάρτητα από τη διάθεση των εργατών του λιμανιού. Γι' αυτόν δεν έφταιγε η ΠΑΣΚΕ που δεν έπειθε τους εργάτες για τον φιλεργατικό της ή τον δημοκρατικό της χαρακτήρα, αλλά εμείς – η πρωτοπορία – που δεν πείθαμε τους εργάτες για την ανάγκη ενός φιλοευρωπαϊκού μετώπου με την ΠΑΣΚΕ. Για τους εργάτες στη Ζώνη το βασικό ήταν πάντα η βία, κυρίως φυσική αλλά και οικονομική που ασκούσε η ΕΣΑΚ σ' αυτούς. Για τον Κ.Α το βασικό ήταν το γεγονός ότι οι εργάτες δεν είχαν καταλάβει ότι η Ευρώπη ήταν καλή, και πίστευαν το ψευτοΚΚΕ που τους έλεγε ότι ήταν κακή. Δεν έπρεπε δηλαδή οι εργάτες να αρχίσουν από την άμεση και πρακτική οδυνηρή πείρα τους και η πρωτοπορία να αξιοποιήσει αυτή την ζωντανή πείρα, να την οργανώσει σε πρακτικό κίνημα, διαφωτίζοντας διαρκώς αυτό το κίνημα και αποκαλύπτοντάς του το βάθος του εχθρού του, αλλά έπρεπε πρώτα οι εργάτες να υιοθετήσουν την αφηρημένη Ευρώπη, να συλλάβουν τη σύγκρουση Λαλιώτη- ευρωπαϊκού ΠΑΣΟΚ, να πιστέψουν στο μέτωπο με το καλό ΠΑΣΟΚ και τελικά αφού ενωθούν μαζί του να συντρίψουν τους σοσιαλφασίστες. Για χάρη αυτού του σκοπού θα έπρεπε όχι μόνο οι εργάτες, αλλά και η πρωτοπορία τους, ο ΕΡΓΑΣ, να δεχτεί τους επαχθείς όρους ηγεμονίας της ΠΑΣΚΕ για την πραγματοποίηση αυτού του μετώπου.

Η πραξικοπηματική αντίληψη στις παραπάνω περιπτώσεις κατέληγε πολιτικά και συνδικαλιστικά σε τελευταία ανάλυση να ωφελεί το σοσιαλφασισμό, σαν ψευτοΚΚΕ. Όμως τη μεγάλη μάχη με τον πραξικοπηματισμό, εκείνη που έκρινε τη σημερινή ιδεολογική φυσιογνωμία της ΟΑΚΚΕ, την έδωσε για χρόνια η ΟΑΚΚΕ, όταν ενάντια στις απόψεις του Κ.Α αντιπαρατάχθηκε σταδιακά τελικά σε όλα εκείνα τα μαζικά “κινήματα” που καθοδηγούσε ο σοσιαλφασισμός.

Αν περνούσε η γραμμή του Κ.Α, η ΟΑΚΚΕ θα είχε γίνει όχι ουρά, αλλά πρωτοπορία του σ.φασισμού μπροστά ακόμα και από το “μ-λ” και μπροστά από όλο αυτό τον ακροδεξιό μικροαστικό αντικαπιταλιστικό συρφετό.

Ο Κ.Α πίστευε χοντρικά ότι θα έπρεπε να αντιπαρατιθόμαστε στην κνίκτη ηγεμονική γραμμή της ηγεσίας αυτών των κινήματων αλλά μέσα από αυτά. Δηλαδή υπερασπιζοντάς τα κατ' αρχήν σαν τέτοια, σαν έκφραση της διάθεσης κάποιων καταπιεσμένων, στρωμάτων ή τάξεων.

Αρχικά, ως το '90, με εξαίρεση το μαύρο “κίνημα” του Καλαμά, η ΟΑΚΚΕ είχε ακολουθήσει αυτή την τακτική. Το σημείο καμπής όπως είπαμε ήταν το “κίνημα” της Ε-ΑΣ, το πρώτο κίνημα που καταγγείλαμε ανοιχτά από έξω σαν εχθρικό στο λαό.

Εδώ η καταγγελία του “κινήματος” ήταν στο βάθος η καταγγελία κάθε “κοινωνικής” ή “πολιτικής” ή “ταξικής” ή “επαναστατικής πρωτοπορίας” που ήθελε να επιβάλει στο σύνολο της κοινωνίας, στο σύνολο του λαού, έξω από τη συνείδησή του και κυρίως ενάντιά του, τη “σωτήρια” γραμμή της, το σωτήριο “δίκιο” της με τη δικιά της “ριζοσπαστική και επαναστατική” σωτήρια βία.

Από την ΕΑΣ και πέρα η ΟΑΚΚΕ δεν διαφώνουσε απλά με την πολιτική γραμμή της ηγεσίας τέτοιων “κινήματων” ή με τη μορφή πάλης που αυτά χρησιμοποιούσαν, αλλά με αυτά τα ίδια και τα κατήγγειλε ανοιχτά σα σοσιαλφασιστικά κινήματα, ακόμα και σαν τάγματα εφόδου όπως έκανε με το νεοαξιοκρατικό κίνημα της ΟΛΜΕ κατά του Α-ΣΕΠ το '98.

Μετά την ΕΑΣ ο Κ.Α δεν ξανάβαλε ποτέ τόσο ανοιχτά ζήτημα υπεράσπισης τέτοιου κινήματος αλλά σε κάθε περίπτωση πάλευε να μειώσει την αιχμή της πάλης μας, όταν επρόκειτο για κνίκτους “αγώνες” εργατών ή νεολαίων. Ενώ δηλαδή παρατασσόταν καλά με την γραμμή της ΟΑΚΚΕ ενάντια στα αγροτικά ψευτοκινήματα και τα ψευτοκινήματα των καθηγητών, που ήταν μικροαστικά, παρέλυε μπροστά στα εργατικά και νεολαιίστικα, όπως μπροστά σ' εκείνα των ναυτεργατών, ή των μαθητών.

Αυτό οφείλεται στο ότι το δεύτερο αδύνατο ιδεολογικό χαρακτηριστικό του Κ.Α ήταν ο εργατισμός και ο λαϊκισμός γενικότερα **που επίσης ξεχωρίζει την ΟΑΚΚΕ από όλο το μικροαστικό αντικαπιταλιστικό συρφετό.**

Η ΟΑΚΚΕ πιστεύει ότι δεν μπορεί αλλά και δεν πρέπει να καθοδηγήσει τους εργάτες προς την εξουσία αν δεν κατακτήσει την πιο βαθιά θεωρητική γνώση στους τομείς του επιστημονικού σοσιαλισμού, της πολιτικής οικονομίας και της φιλοσοφίας.

Για τους περισσότερους συντρόφους μας σ' αυτό το επίπεδο βρίσκεται η μεγαλύτερη και αληθινή ανεπάρκεια μας παρά τα έτη φωτός που είμαστε μπροστά από όλο το σ.φασιστικό ορυμαγδό στα πολιτικά ζητήματα.

Αυτή είναι μια διεθνής ανεπάρκεια για όλους τους επαναστάτες “ναυαγούς” των επαναστάσεων της 3ης Διεθνούς. Οι μάζες έχουν μεγάλες απαιτήσεις από μας και δεν χρειάζονται νέους μαθητευόμενους μάγους τύπου Πολ – Ποτ και Κάστρο για να τους οδηγήσουν στην κόλαση, στο όνομα του λενινισμού. Οι πιο πρωτοπόροι στ' αλήθεια εργάτες

συνέχεια πίσω

Η πορεία ΣΕΚ-ΣΥΝ και ο αληθινός αντιναζισμός

Το πολιτικό καθεστώς της χώρας μας αφού έκανε το “ευρωπαϊκό του” καθήκον του και καταδίκασε στα λόγια τον Χάιντερ συντασσόμενο απλά με την ελεεινή απόφαση του Ευρωκοινοβουλίου που ήταν σαφώς ενάντια στις αληθινές κυρώσεις που επέβαλε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ύστερα έσπευσε να προσφέρει και στους έλληνες δημοκράτες αντιφασίστες μια “γιορτή” για να τους ικανοποιήσει και να εξασφαλίσει ότι δεν θα βγουν από την κυρίαρχη γραμμή. Τη δουλειά φυσικά ανάλαβαν άνθρωποι που έχουν ήδη μια θητεία στο χώρο του αντιφασισμού. Ξεκίνησε η νεολαία του ΣΥΝ με μια διαμαρτυρία έξω από την αυστριακή πρεσβεία στις 7/2. Στο ψήφισμα που θυροκόλλησε αναφέρεται καθαρά: *“Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους Αυστριακούς διαδηλωτές, στις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου και σε όλους εκείνους που παλεύουν για Δημοκρατία και Ελευθερία”* (Αυγή, 8/2). Και όπως γράφει η εφημερίδα απαιτήσαν να μείνουν οι φασίστες έξω από την Αυστρία και την Ευρώπη και *“να κλείσουν τα γραφεία της φασιστικής οργάνωσης “Χρυσή Αυγή”*. Λίγο μετά εμφανίζεται μια αφίσα της “Πρωτοβουλίας: Σταματήστε τον Χάιντερ” με συνθήματα *“απομονώστε τον Χάιντερ”* και *“να κλείσουν τα*

γραφεία των νεοנazi” όπου μια σειρά στελέχη του ΣΕΚ και του ΣΥΝ που υπογράφουν καλούν σε πορεία στις 18/2 από τα Προπύλαια στην Αυστριακή Πρεσβεία. Παρ’ όλο που η πολιτική κατεύθυνση φαίνεται θετική και ενώ θα περίμενε κανείς αυτό το σχήμα να αποκτήσει μια ευρύτητα δηλ. οι διοργανωτές του να κάνουν ένα πλατύ κάλεσμα όλων των αντιναζιστικών και αντιφασιστικών δυνάμεων στη χώρα κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Πολύ περισσότερο η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν παίρνει καμία ειδοποίηση από τους διοργανωτές, στη γραμμή της απομόνωσης που ακολουθούν ενάντια στους γνήσιους αντιναζιστές οι φίλοι του ψευτοΚΚΕ. Κοιτώντας την εφημερίδα του ΣΕΚ που κινεί ακτιβιστικά αυτή την πορεία διαπιστώνουμε ότι η πολιτική γραμμή για την εκδήλωση δεν έχει να κάνει με το φαιοκόκκινο αντιευρωπαϊσμό που εκφράζεται συνήθως από την εφημερίδα, αλλά είναι στην κατεύθυνση *“καλές οι αντιδράσεις των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων αλλά λίγες”*.

Ωστόσο γνωρίζοντας την γλοιώδη συμπεριφορά τους απέναντι στους σοσιαλιστές και την άθλια στάση τους στην δική ενάντια στη ναζιστική “Χρυσή Αυγή” το Μάρτη του 99, όπου πήγαμε για να συμπαρασταθούμε και

αυτοί προσπαθούσαν συνεχώς να φωνάζουν συνθήματα για να μας αποξενώσουν εντελώς σαν συμπαραστάτες. Γνωρίζοντας επίσης και τη γραμμή τους στο ζήτημα των μεταναστών *“ανοιχτά σύνορα για όλους”* καταλήξαμε στο ότι αυτή η πορεία δεν θα συσπείρωνε ένα πλατύ δημοκρατικό κόσμο και το χειρότερο θα γινόμασταν ουρά ενός μετώπου που βοηθά τους ναζιστές να δυναμώσουν. Με δυο λόγια θα παγιδευόμαστε μέσα σε ένα αρνητικό μπλοκ. Αποφασίσαμε να μην ανταποκριθούμε στο κάλεσμα. Η πραγματικότητα ήρθε να μας δικαιώσει.

Η πορεία ήταν άμαζη και στην καλύτερη περίπτωση έφτανε τα 400-450 άτομα παρόλο που η *“εργατική αλληλεγγύη”* του ΣΕΚ μίλησε για 2000 ενώ η *“Αυγή”* για λίγες εκατοντάδες (22/2). Και ενώ στην αφίσα υπόγραφαν άτομα από συνδικάτα, σωματεία κ.α. όλος αυτός ο όγκος απουσίαζε από την πορεία. Είναι χαρακτηριστικό πως το μπλοκ του ΣΥΝ δεν ξεπερνούσε τα 30 άτομα. Το κάλεσμα ήταν τελικά μια απάτη.

Οι ομιλίες των προσωπικοτήτων στα Προπύλαια ανακύκλωναν τις γνωστές αντιλήψεις του ότι η Ευρώπη γεννάει το ναζισμό ενώ ειπώθηκε ότι οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” βρίσκουν καταφύγιο γύρω και μέσα στη ΝΔ χωρίς να

γίνει καμία αναφορά στο φαιοκόκκινο μέτωπο. Πραγματικά βρίσκονταν εκεί μόνο το μέτωπο που μιλάει αφηρημένα για νομιμοποίηση των μεταναστών και για ανοιχτά σύνορα. Κι ενώ φαινόταν ότι όλοι εκεί είχαν φορέσει τα αντιφασιστικά τους ρούχα, χωρίς να νοιώθουν ιδιαίτερα καλά μέσα σ’ αυτά, οι μόνοι συνεπείς με τον εαυτό τους ήταν αυτοί του *“Δίκτυου για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα”* με το πανό τους που έγραφε: *“ΟΝΕ και Σένγκεν γεννούν τον ρατσισμό”* και στην πορεία το συμπλήρωσαν με το *“ανοιχτά σύνορα για κάθε αλλοδαπό”*. Ξεκινώντας η πορεία μπροστά βρισκόταν το πανό της Πρωτοβουλίας με τους Πρωτονοτάριο(ΣΥΝ), Καλομοιρή (Συν), Δ. Λιβιεράτο και Π. Γκαργκάνια (ΣΕΚ) που ήταν και προηγούμενα οι ομιλητές. Τα συνθήματα που κυριάρχουσαν ήταν: *“Η αλληλεγγύη των εργατών θα φράξει τον δρόμο των φασιστών”*, *“Λονδίνο, Παρίσι, Αθήνα και Βιέννη ούτε ένας φασίστας δεν θα μένει”* *“Ρατσιστές ιμπεριαλιστές είναι του Σημίτη οι εκσυγχρονιστές”*, *“Στείλτε τον Χάιντερ στην απομόνωση, κανένας φασίστας στην κυβέρνηση”*. Φτάνοντας στην Ομόνοια το μπλοκ απέκτησε όλη του τη θερμή φωνάζοντας *“Σύνορα ανοιχτά για τους εργάτες, νομιμοποιήστε τους μετανάστες”* το οποίο αποτέλεσε περίπου πάνω από το 1/3 της συνθηματολογίας. Έξω από τα γραφεία των ναζιστών της “Χρ. Αυγής” στο ύψος της Γ’ Σεπτεμβρίου ακούστηκε πολλές φορές το:

“Κλείστε τα γραφεία της Χρυσής Αυγής αυτής της συμμορίας της ναζιστικής” ενώ οι *“διαφωνούτες”* έλεγαν το χυδαίο: *“φασίστες κουφάλες έρχονται κρεμάλες”*. Όταν η πορεία έφτασε στη Λ. Αλεξάνδρας, έξω από την Αυστριακή Πρεσβεία το τοπίο ήταν αποκαρδιωτικό. Μέσα στο σκοτάδι με την κυκλοφορία να έχει σταματήσει πολύ πιο ψηλά, στο ένα ρεύμα κυκλοφορίας ήταν τα ΜΑΤ και στο άλλο οι διαδηλωτές ενώ η πρεσβεία λουζόταν στο σκοτάδι.

Αυτή η πορεία ήταν ουσιαστικά τόσο μεγάλη και τόσο μικρή ώστε να επιτελέσει το καθήκον της, τόσο μεγάλη ώστε να καρπώνεται τον αντιφασισμό από τις δυνάμεις εκείνες που προωθούν τον αντιρατσισμό των ελλήνων δουλοκτητών που με τα ανοιχτά σύνορα χρησιμοποιούν την ξένη εργατική δύναμη σαν φτηνό κρέας για να σπάνε το μεροκάματο, να διασπούν την εργατική τάξη και να δημιουργούν εκείνο το έδαφος που γεννάει την ξενοφοβία, το ρατσισμό και δυναμώνει τους ναζιστές με τους οποίους έχουν κοινές πολιτικές αντιλήψεις σε όλα τα βασικά πολιτικά ζητήματα. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο που όχι μόνο δεν κάνουν κεντρικό ζήτημα τα πολιτικά δικαιώματα και την ίση αμοιβή για ίδια δουλειά αλλά που ούτε ακούστηκε καθόλου σαν σύνθημα στην πορεία. Το πρωταρχικό γι’ αυτούς είναι τα ανοιχτά σύνορα στην κόλαση των ξένων που μπαίνουν στην Ελλάδα.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥΚ. ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 7

ζήτανε από μας σοβαρή μελέτη του μεγαλείου και της αθλιότητας των νικηφόρων και νικημένων επαναστάσεων του μεγάλου μας αιώνα και βαθιές εξηγήσεις.

Αν εμείς δεν γίνουμε κληρονόμοι αυτής της αιματηρής πείρας και μάλιστα αν ακόμα περισσότερο δεν γίνουμε κληρονόμοι και γνώστες των κατακτήσεων της αστικής τάξης στους τομείς της επιστήμης και των παραγωγικών δυνάμεων, ακόμα και γνώστες της πιο προωθημένης αστικής σκέψης στο ιδεολογικό επίπεδο από το 1900 ως τα σήμερα, τότε ποιόν αξίζει να πάρουμε μαζί μας; Όπως πάντα, έτσι και τώρα και μάλιστα ακόμα περισσότερο, οι πρωτοπόρες ιδέες έρχονται στην εργατική τάξη απ’ έξω, έξω από την αυθόρμητη της πορεία.

Ο εργατισμός και ο λαϊκισμός οχυρώνουν το κάθε πραξικοπηματικό περιεχόμενο πίσω από την απειλητική μορφή των καταπιεσμένων και πίσω από τα μαρξιστικά τσιτάτα, για να εξουδετερώσουν τελικά και τους καταπιεσμένους και το μαρξισμό.

Ο Κ.Λ αντιπαρέθεσε πάντα στην ΟΑΚΚΕ με τον πιο έντεχνο τρόπο την εργατική της με τη διανοουμενίστικη πλευρά της, τη σκληρή πάλη της Ζώνης με την οακίτικη “αφίσα στην Πανεπιστημίου” και τα “φλύαρα” άρθρα της Ν.Ανατολής, το Μέταλλο με την Αντιναζιστική, τη μαχητική διαδήλωση των εργατών με την προσφυγή τους στα δικαστήρια. Στην τελική φάση της εσωκομματικής διαμάχης όλα αυτά τα συμπύκνωσε στην πολιτική σύγκρουση μέσα στο κόμμα ανάμεσα στον “εργάτη Κ.Λ” από τη μια μεριά και τον “μικροαστό διανοούμενο Η.Ζ” από τη άλλη. Μόνο αυτή η μορφή μπορούσε να ντύσει ιδεολογικά μια επίθεση στην Κ.Ε που είχε και αυτή πραξικοπηματικό περιεχόμενο.

Γιατί όπως θα διαπίστωσε ο προσεκτικός αναγνώστης, αυτή δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η απόπειρα επιβολής με τη βία των θέσεων, πολιτικών και οργανωτικών, του Κ.Λ στον εργατικό τομέα της ΟΑΚΚΕ. Ήταν πάλι από το ύψος της “σωστής”, “εργατικής” και “μαρξιστικής” μειοψηφίας που ο Κ.Λ εκστράτευσε ενάντια στην “καθυστέρηση” μέσα στο κόμμα, η οποία ακολουθούσε από άγνοια και για κακή της

τύχη τον κακό εκείνο πόλο ο οποίος ήθελε να μπάσει μέσα στην ΟΑΚΚΕ όπως έλεγε, μια *“από έξω ύποπτη ταξικά διάνοηση”*. Για τον Κ.Λ τα ίδια τα σημερινά μέλη της Κ.Ε είναι υποχρεωμένα να είναι αυτά που θα εξελιχθούν στους μεγάλους θεωρητικούς του κινήματος “μέσα από την ταξική πάλη”. Για τους συντρόφους που έδωσαν την πάλη ενάντια στον Κ.Λ όλο το ζήτημα σχετικά με τη μελλοντική καθοδήγηση του κινήματος και για τη δημιουργία του μεγάλου εργατικού κόμματος είναι ένα: αν η σημερινή μικρή αριθμητικά ΟΑΚΚΕ και η ηγεσία της θα μπορέσουν να αναπτυχθούν στο πρακτικό και πιο πολύ στο θεωρητικό επίπεδο για να πείσουν και να φέρουν μέσα στην ΟΑΚΚΕ ότι πιο φωτισμένο υπάρχει ανάμεσα στα αυθόρμητα στοιχεία της εργατικής και δημοκρατικής πρωτοπορίας και της διάνοησης στη χώρα μας. Η κομματική απομόνωση και διαγραφή του Κ.Λ ήταν προϊόν ακριβώς αυτού του γεγονότος, ότι η ΟΑΚΚΕ έχει καταφέρει τουλάχιστον να δώσει καλά μέσα της όλα αυτά τα χρόνια τουλάχιστον μια μάχη, τη μάχη ενάντια στον πραξικοπηματισμό και σε μεγάλο βαθμό τη μάχη ενάντια στο πιο σύγχρονο ιδεολογικό του λάβαρο, τον εργατισμό και τον κάθε μ α ρ ξ ι σ τ ι κ ό φ ο ρ μ α λ ι σ μ ό .

Αυτό είναι κάτι το εξαιρετικό αλλά σημαίνει ότι έχουμε πολύ δρόμο ακόμα μπροστά μας για να απαλλάξουμε την ΟΑΚΚΕ από όλες τις παιδικές της αρρώστιες. Όμως με αυτήν εδώ την πάλη η ΟΑΚΚΕ ολοκληρώνει τη ρήξη της με το “μ-λ” κίνημα και το “μ-λ” παρελθόν της. Από αυτή την άποψη η μακριά περίοδος ανάμεσα στη διάσπαση με τους Διαρρήκτες του ΜΛ-ΚΚΕ και την ίδρυση της ΟΑΚΚΕ το 1985, ως τα σήμερα είναι μια ενδιάμεση περίοδος ανάμεσα στο θάνατο του παλιού “μ-λ” κινήματος και τη γέννηση ενός νέου εργατικού κόμματος, του κόμματος του μαρξισμού-λενινισμού-μαοισμού.

Ήδη πρέπει να μιλάμε για μια νέα φάση στην ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ και για την προσπάθειά της να φτιάξει το νέο κομμουνιστικό κόμμα. Σε αυτή τη φάση το σύνθημά μας θα είναι: *“να εμβαθύνουμε και να διαχτούμε από την πάλη ενάντια στον Κ.Λ”*.

Αφού δεν μας πέθανε αυτή η πάλη, είναι προορισμένη να μας κάνει καλύτερους.

Ι. Καποδίστριας

συνέχεια από τη σελ. 4

νωνίας όπως ήταν, οι συνειδητοί πράκτορες της ρώσικης φεουδαρχίας, οι ληστές, και η Εκκλησία. Το 1821 ξεκίνησε με μια γενοκτονία σε βάρος του τουρκικού πληθυσμού που στη μεγάλη πλειοψηφία του ήταν πιο εξαθλιωμένος από τον ελληνικό, διέφθειρε και κατέστρεψε τη νεαρή ελληνική αστική τάξη, κυρίως την πλοιοκτιτική στη γεννήσι της, και κληρονόμησε στη χώρα την, για πολλά χρόνια, καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, την υπερδιογκωμένη γραφειοκρατία, το μεγαλοϊδεατισμό και πληθώρα άλλων δεινών που διαιωνίζονται ως τα σήμερα.

Ο Καποδίστριας, σαν υπουργός Εξωτερικών του τσάρου, με αρμοδιότητα τις υποθέσεις της Ανατολής, έπαιξε μεγάλο ρόλο στην προετοιμασία και καθοδήγηση του 1821. Με κάθε μέσο που διέθετε, διπλωματικό, οικονομικό κ.λπ. ώθησε τους Έλληνες στην ανταρσία. Η απολογία του μεγαλορώσικου σοβινισμού Όλγα Σπάρο είναι αρκετά διαφωτιστική: *“Μεγάλο ρόλο στο δυνάμωμα της Φιλικής Εταιρείας στην ανάπτυξη της δραστηριότητάς της και στην προμήθεια όπλων, έπαιξε η χρηματική βοήθεια που έφθανε συνεχώς από τη Ρωσία. Στην οργάνωση της βοήθειας αυτής ανεκτίμητη ήταν η υπηρεσία του Ιωάννη Καποδίστρια... Μέλη της*

Εταιρείας πήγαιναν κάθε τόσο στην Πετρούπολη, στον Καποδίστρια, και ζητούσαν “βοηθήματα” με διάφορα προσχήματα... Δεν υπάρχει περίπτωση που οι απεσταλμένοι αυτοί να έφευγαν από τη Ρωσία με άδεια τα χέρια” (*“Η απελευθέρωση της Ελλάδας και η Ρωσία”*, εκδ. Φέξη, σελ. 37-41). Επιπλέον ο κόσμος παρότρυνε την ίδρυση “σχολείων”, στην πραγματικότητα παραρτημάτων των Φιλικών. Και η σοσιαλ-σοβινίστρια Σπάρο συνεχίζει: *“Ο Καποδίστριας έστειλε (είχε γνώση γι’ αυτό ο τσάρος) στην Οδησό και στις παραδουνάβιες ηγεμονίες ιδιωτικά γράμματα σε Έλληνες, πληροφορώντας τους πως υπάρχει η Εταιρεία... Αλλά στην πραγματικότητα (και στη Ρωσία δεν μπορούσαν παρά να το ξέρουν αυτό) τα γράμματα του Καποδίστρια ήταν η καλύτερη προπαγάνδα υπέρ της Εταιρείας και των σχεδίων της”* (σελ. 42). Ο ρώσος διπλωμάτης γύρισε στην Ευρώπη και συντόνιζε μέσω του τραπεζίτη Ευνάρδου τη δράση των “φιλελληνικών κοιμημάτων” που ο ίδιος ίδρυσε, και που σκοπό είχαν να ενισχύσουν με τα χρήματα των ευρωπαϊών φιλελευθέρων την εξέγερση. Προσπαθούσε επίσης να παρασύρει φιλελεύθερους πολιτικούς στην υποστήριξη του ρώσικου εγχειρήματος. Προηγούμενα είχε φροντίσει να “παραιτηθεί” από υπουργό της Ρωσίας για να μην αποκαλυφθεί η τσαρική καθοδήγηση.

Λιπάσματα: Νομική και ηθική υπεροχή στη δίκη για τα ασφαλιστικά μέτρα

Έγινε στο Πρωτοδικείο Πειραιά στις 22 του Φλεβάρη η πρώτη φάση –η συζήτηση μπροστά στο ακροατήριο– της δίκης για τα ασφαλιστικά μέτρα κατά της ΣΥΕΛ (η θυγατρική της ΑΤΕ που απέλυσε τους εργάτες) μετά από αίτηση των 173 από τους απολυμένους εργάτες των Λιπασμάτων.

Σύμφωνα με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μετά την πρώτη αυτή φάση, και ύστερα από 3 μέρες η κάθε πλευρά καταθέτει γραπτά τα τελευταία της επιχειρήματα στην Πρόεδρο, αντικρούοντας τον αντίδικό της. Η Πρόεδρος μελετάει την υπόθεση και η απόφαση βγαίνει περίπου μετά από λίγες βδομάδες.

Το πιο ουσιαστικό κομμάτι της δίκης είναι το ακροαματικό.

Στην περίπτωσή μας αυτό αποτέλεσε μια μεγάλη νομική και ηθική νίκη για τους 173 εργάτες, που τους δίνει τερά-

στιο πλεονέκτημα και για την υπόθεση των ασφαλιστικών μέτρων και κυρίως, για την τελική δίκη.

Ασφαλώς οι κατεδαφιστές θα επιδιώξουν να επηρεάσουν αρνητικά το αποτέλεσμα. Οι εργάτες άλλωστε ξέρουν τη δύναμη της πολιτικής.

Όμως όλοι οι παράγοντες εκείνης της δίκης, δηλαδή οι 2 δικηγόροι των 173, Κ. Παπαδάκης και Αγγελόπουλος, οι τρεις δικηγόροι των αντιδίκων που ήταν, δύο για την ΣΥΕΛ και ένας για τα Λιπάσματα Καβάλας (η Καβάλα παραστάθηκε με δικηγόρο για να ξεμπλοκάρει το Λίπασμα που είχε αγοράσει από την ΣΥΕΛ, ακριβώς δηλαδή εκείνο που θέλανε οι 173 να δεσμεύσουν με τα ασφαλιστικά μέτρα), η Πρόεδρος του δικαστηρίου, ο μάρτυρας των 173, ο μάρτυρας της ΣΥΕΛ και βασικά οι 40 πρώην εργαζόμενοι που ήταν παρόντες στη δίκη, κατάλαβαν ότι επρόκειτο για θρίαμβο της δικής μας πλευράς.

Η περίφημη ελληνοτουρκική φιλία που μαγειρεύει ο Γ. Παπανδρέου αποδεικνύει τον αληθινό της χαρακτήρα στη συστράτευση της Τουρκίας με την Ελλάδα στον αγώνα για τα Μάρμαρα, και στο γεγονός ότι επικεφαλής της έχουν τεθεί κάποιοι από τους χειρότερους σοβινιστές

στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

“Θεωρούμε οφειλή της Τουρκίας να συμβάλλει στην προσπάθεια που γίνεται για την επιστροφή των Μαρμάρων, καθώς η καταστροφή και η

Η γεύτικη ειρήνη του Γ. Παπανδρέου

αρπαγή των Γλυπτών από τον Έλγιν έγιναν με τούρκικο φιρμάνι, κατά τη διάρκεια της Οθωμανικής κατοχής της Ελλάδας”, δήλωσε κατά την επίσκεψη του ο υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας, Ισμαήλ Τζεμ. Με το γλυκό του χαμόγελο ο Γ. Παπανδρέου οδηγεί την Τουρκία όλο και πιο μακριά από την Ευρώπη, και την αναγκάζει μάλιστα να κάνει δήλωση συμπαράστασης στον αντιευρωπαϊκό ιερό πόλεμο του ελληνικού σοβινισμού για τα Μάρμαρα του Παρθενώνα, ενώ έχει πείσει τους Τούρκους να μη βάζουν στο τραπέζι κανένα από τα ζητήματα που χωρίζουν τις δύο χώρες.

Αλλά εκεί που φάνηκε καλύτερα η ψεύτικη ρώσικη ειρήνη ήταν μία συνάντηση ελλήνων και τούρκων δημοσιογράφων στα πλαίσια της επίσκεψης Τζεμ που ονομάστηκε “ελληνοτουρκική δημοσιογραφική συνδιάσκεψη”. Είναι αποκαλυπτικό το σχετικό άρθρο του Στρατή Μπαλάσκα στην *Ελευθεροτυπία*, 8/2. Στη συγκεκριμένη εκδήλωση η ελληνική πλευρά δέχθηκε τη συμμετοχή του τούρκικου “συμβουλίου Τύπου”, το οποίο αποτελείται από τους πιο αντι-δημοκράτες και σοβινιστές δημοσιογράφους και καταγγέλλεται για πρακτικές λογοκρισίας στην Τουρκία. Οι Έλληνες διοργανωτές όχι μόνο δεν πίεσαν για τη συμμετοχή δημοκρατών και ειρηνιστών δημοσιογράφων, αλλά “αποδέχθηκαν οι Τούρκοι συνομιλητές τους να αποκλείουν Τούρκους δημοσιογράφους και παλιούς υπέρμαχους της προσέγγισης. Και σαν να μην έφθανε αυτό, σιωπούν σε άρθρα συμμετασχόντων, άρθρα που γράφθηκαν ακόμα και από την Αθήνα και τα οποία αναφέρονται στις “γέφυρες μίσους” κάποιων “περιθωριακών” που πρέπει να χτυπηθούν”.

Αυτοί, λοιπόν, οι πρωτεργάτες του μίσους, όπως ο Ευαγγελάτος, βραβεύθηκαν σε μία φιάστα για τη συμβολή τους στην ειρήνη, ενώ οι πραγματικοί ειρηνιστές αποκλείστηκαν ύστερα από τις προσπάθειες του τούρκικου σοβινισμού και του ελληνικού ροσόδουλου καθεστώτος Σημίτη.

Αυτά τα φαινόμενα παρατηρούνται γιατί η ειρήνη του Γ. Παπανδρέου είναι κάλπικη, είναι απλά ένα πολιτικό σχέδιο για να οδηγήσει την Τουρκία σε αντι-ευρωπαϊκό προσανατολισμό, να ενισχύσει τις ισλαμο-φασιστικές δυνάμεις μέσα της και να τη δέσει στο ρώσικο άρμα. Γι’ αυτό, μέσα στο παιχνίδι ο πανούργος υπουργός Εξωτερικών δε βάζει τους φιλοευρωπαϊούς φιλειρηνιστές τούρκους δημοκράτες, αλλά το πιο μαύρο κομμάτι του πολιτικού φάσματος της Τουρκίας. Επίσης, γι’ αυτό το λόγο στην Ελλάδα, ακόμα κι ο Χριστόδουλος που ονειρεύεται να ακούσει την κλαγγή των ελληνικών όπλων έξω από την Κωνσταντινούπολη, έκανε “επικοινωνιακή κριτική” στην τακτική του Γ. Παπανδρέου, ονομάζοντας “θετικές” τις προσπάθειες της ελληνικής κυβέρνησης (!!!), σημειώνοντας όμως ότι το “εθνικό φρόνημα πρέπει να παραμένει υψηλό”...

Σε νέα ολομέτωπη επίθεση έχουν περάσει τις τελευταίες μέρες οι εχθροί της βιομηχανίας. Με αφορμή το ατύχημα στο Δούναβη με το κυάνιο, έχουν εξαπολυθεί να πείσουν ότι το εργοστάσιο χρυσού στη Χαλκιδική δεν πρέπει να γίνει διότι θα μολυνθεί όλο το Αιγαίο. Το συγκρότημα Λαμπράκη το κάνει πρωτοσέλιδο στο *Βήμα* και ο βουλευτής της ΝΔ Καμένος φωνάζει στα ραδιόφωνα για το Αιγαίο που θα

πεθάνει. Όλο αυτό το αντι-βιομηχανικό μπλοκ, που έχει επικεφαλής του το ψευτοΚ-ΚΕ, βρήκε άλλη μια ευκαιρία για να αποτρέψει την πιο μεγάλη βιομηχανική επένδυση που έγινε τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, με πολλαπλά οφέλη για την τοπική οικονομία, αλλά και για την ελληνική οικονομία γενικότερα.

Οι εχθροί της βιομηχανίας

λένε ψέματα στο λαό για να τον πείσουν ότι η TVX μολύνει το περιβάλλον και θα μολύνει και τη θάλασσα. Η αλήθεια είναι αντίθετα ότι αν η επένδυση προχωρήσει, τότε η μόλυψη του περιβάλλοντος θα μειωθεί δραστικά. Οι αποθηκευμένοι στην επιφάνεια εδώ και πολλά χρόνια υπάρχοντες αρσενοπυρίτες θα πάψουν να μολύνουν αφού θα χρησιμοποιηθούν για την εξαγωγή του χρυσού που περιέχουν, τα νερά της περιοχής λόγω της φύσης τους δεν θα μολυνθούν (υπάρχει πρόσφατη μελέτη στη Νομαρχία Χαλκιδικής σχετικά με τη μόλυψη των νερών) και στη θάλασσα δεν πρόκειται να πηγαίνουν λύματα. Άλλωστε για όσους παρακολουθούν το ζήτημα, ένα μεγάλο σημείο πάλης με το ΥΠΕΧΩΔΕ για να προχωρήσει η επένδυση ήταν και η χωροθέτηση της λεκάνης που θα χύνονταν τα λύματα στη θέση Κηπουρίτσα.

Που ήταν όλοι αυτοί οι όψιμοι “υποστηρικτές” του περιβάλλοντος όταν μέχρι το ’82 χύνονταν τα απόβλητα από την δραστηριότητα της μεταλλουργίας στη θάλασσα και κανείς δεν πλησίαζε σε αυτήν, ενώ τώρα όλοι κολυμπούν στα νερά της παραλίας του Στρατωνίου απέναντι από μια μονάδα της TVX; Ποιος από όλους αυτούς είχε τότε ενδιαφερθεί για την υγεία των κατοίκων της περιοχής, για τα υπόγεια νερά, για τα αρχαία, που πραγματικά όλα αυτά κινδύνευαν;

Η μόνη πραγματική προστασία του περιβάλλοντος είναι να προχωρήσει άμεσα η επένδυση και να γίνει το εργοστάσιο χρυσού. Αυτό είναι που θέλει ο τόπος και οι κάτοικοι της περιοχής.

Η οποιαδήποτε προστασία της φύσης περνά υποχρεωτικά μέσα από την προστασία των ανθρώπων που ζουν σε αυτήν. Δεν νοείται προστασία του περιβάλλοντος στη σύγχρονη κοινωνία και να πεθαίνουν οι άνθρωποι που ζουν σε αυτό.

Πρέπει το ΥΠΕΧΩΔΕ να εγκρίνει αμέσως τη μελέτη για τους περιβαλλοντικούς όρους για να ξεκινήσει άμεσα η πραγματοποίηση της επένδυσης και να σταματήσει τον εμπαιγμό των εργαζομένων που θέλουν το εργοστάσιο, αλλά και της ίδιας της εταιρείας που βλέπει επενδύσεις δις να τινάζονται στον αέρα.

Να δοθεί άμεσα η έγκριση από το ΥΠΕΧΩΔΕ

Νέα επίθεση στο Γιαννόπουλο

Με την άτσαλη επίθεσή του ενάντια στη Λιάνα Κανέλλη, ο Γιαννόπουλος στένεψε τον κλοιό της απομόνωσης γύρω του, ενώ αυτή τη φορά εκτός από το ψευτοΚΚΕ, τον χτύπησε τόσο ο Ρέππας, όσο και ο Λαλιώτης. Ο ίδιος ο Σημίτης διέρρευσε στο κανάλι 5 την οργή του για τις δηλώσεις Γιαννόπουλου. Η σύγκρουση αυτή έφερε τον Γιαννόπουλο πιο κοντά στον πολιτικό του αποκεφαλισμό.

Σε ό,τι αφορά την Κανέλλη, η οποία έσπευσε να ανταποδώσει ονομάζοντας τον Γιαννόπουλο “σφουγγαρόπανο” (οποία έλλειψη φαντασίας!), αυτή πέρασε στο απυρόβλητο σα θύμα. Είναι γεγονός ότι η ίδια πολλές φορές έχει αποδώσει όχι και τόσο αξιοπρεπείς χαρακτηρισμούς στους πολιτικούς της αντιπάλους. Όμως η Κανέλλη είναι πολύ φασίστρια και νεοκνίτισσα, με αποτέλεσμα να μη δέχεται χτυπήματα γι’ αυτά της τα καμώματα.

Ο Γιαννόπουλος είχε οξείατη σύγκρουση με το ψευτοΚ-ΚΕ σε όλη τη διάρκεια των “κινήματων” και κυρίως στο αγροτικό, όπου αντιστάθηκε στην απαίτηση των Παττάκη-Μπούτα για παραγραφή των αδικημάτων που αφορούσαν το κλείσιμο των δρόμων. Σε απάντηση, ο Ριζοσπάστης εξα-

πέλυσε πρόσφατα μία συκοφαντική εκστρατεία εναντίον του κατηγορώντας τον για συνεργάτη των Γερμανών, στην οποία ο Γιαννόπουλος απάντησε με μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση. Τότε οι θρασυτάτοι απόγονοι του Γκέμπελς ύψωσαν τη σημαία για την ελευθερία του Τύπου, δηλαδή για την ελευθερία της πολιτικής εξόντωσης μέσω συκοφαντιών.

Στη συνέχεια ήρθε η ιστορία του Τριανταφυλλόπουλου όπου ο Γιαννόπουλος δήλωσε ότι θα θεσπίσει νέο νόμο που θα ρυθμίζει τι μπορεί και τι δεν μπορεί να προβάλλει κανείς στην τηλεόραση. Εκεί ο Ρέππας τον άφησε ακάλυπτο, δηλώνοντας ότι το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο είναι επαρκές. Αυτό το σκουλήκι, ο ναζιστής Τριανταφυλλόπουλος φαίνεται ότι απολαμβάνει την προστασία του καθεστώτος Σημίτη-Λαλιώτη, ακριβώς γιατί πλассάρει τη ναζιστική μέθοδο της εξόντωσης των ανθρώπων για ζητήματα ηθικής. Δεν είναι τυχαίο ότι, παρά την απόλυσή του από το κανάλι ALPHA, το κανάλι ALTER-5, με τους Κουρή – Καρατζαφέρη που είναι κάτω από τη γενική καθοδήγηση Λαλιώτη, ανέλαβε να τον ηρωοποιήσει και να φιλοξενήσει

εκπομπή που θα συνεχίσει στα χνάρια του Τριανταφυλλόπουλου. Ούτε είναι τυχαίο ότι αυτός ο ναζιστής μετά τις τελευταίες διώξεις των καλλιτεχνών, εμφανίστηκε έξαλλος επειδή δεν έγινε καμία δίωξη ενάντια σε πολιτικό, και κράδαινε μία φωτογραφία ερωτικών περιπτύξεων μπροστά στην κάμερα, ωρούμενος ότι αυτά γίνονται σε “κρεββάτι πολιτικού”, ενώ διέρρευσε ότι η όλη υπόθεση αφορούσε τέσσερις βουλευτές.

Αυτή η τελευταία αντιπαράθεση Γιαννόπουλου-Κανέλλη σε πρωινή τηλεοπτική εκπομπή, έφερε τον Γιαννόπουλο αντιμέτωπο και με τον Ρέππα και με τον Λαλιώτη με τον τελευταίο να δηλώνει την πίστη του στο “ήθος και ύφος”. Αυτός ο υπουργός της καταστροφής και του σαμποτάζ που όταν οξύνθηκε η κριτική εναντίον του για την κωλυσιεργία στα μεγάλα έργα είχε να απαντήσει μπροστά σε όλο τον λαό: “Μα που θέλετε να πάτε επιτέλους;” Αν πετύχουν οι σοσιαλφασίστες την αποπομπή του Γιαννόπουλου δεν θα είναι για το “ήθος και το ύφος” του, αλλά για να εξοντωθεί ο τελευταίος ίσως πόλος αντι-κνιτισμού μέσα στο ΠΑ-ΣΟΚ, μετά την εκκαθάριση των Τζουμάκα, Ρωμαίου, Παπαδόπουλου, Πάγκαλου και την αποδυνάμωση του Τσουκάτου.

ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΚΟΛΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Τη νύχτα της 30 Γενάρη, οι Τσετσένοι μαχητές που είχαν εγκλωβιστεί στο Γκρόζνι, διέσπασαν το ρώσικο κλοιό και υποχώρησαν συντεταγμένα από την πρωτεύουσα με σκοπό να συνεχίσουν τον αγώνα τους στα βουνά. Οι Ρώσοι, αδύναμοι να χτυπήσουν αποτελεσματικά την τσετσένικη αντίσταση που τους έχει ήδη στοιχίσει πάνω από 3000 νεκρούς και 4000 τραυματίες, ασκούν αντίποινα πρωτοφανούς ωμότητας σε βάρος του άμαχου πληθυσμού.

Σύμφωνα με στοιχεία του Παρατηρητηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, οι ρώσοι στρατιώτες εκτέλεσαν με συνοπτικές διαδικασίες 41 πολίτες τους ρώσους τραυματίες στρατιώτες, ώστε να μην κινδυνέψουν οι ίδιοι, και ξεκλήρισαν ολόκληρες οικογένειες. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα μιας ομάδας έξι τσετσένων πολιτών που κρύβονταν σ' ένα κελάρι. Ξαφνικά, οι ρώσοι στρατιώτες άρχισαν να το βομβαρδίζουν. Όταν οι Τσετσένοι βγήκαν τους εξήγησαν ότι είναι άοπλοι πολίτες. Οι Ρώσοι τους είπαν να ξαναμπούν μέσα και να μη βγουν έως το απόγευμα. Οι πολίτες υπάκουσαν και τότε οι στρατιώτες άρχισαν να πετούν χειροβομβίδες στο κελάρι. Ύστερα από λίγο

τους διέταξαν να ξαναβγούν και τους τουφέκισαν από κοντινή απόσταση (από αναφορά του Παρατηρητηρίου στις 7/2).

Παρόμοια εγκλήματα σημειώθηκαν στο Αλκάν-Γιουρτ όπου παρουσιάστηκαν και αρκετά κρούσματα βιασμών. Φυσικά οι ένοχοι ουδέποτε τιμωρήθηκαν.

Οι τσετσένοι μαχητές που διέφυγαν από το Γκρόζνι πέρασαν από το κοντινό χωριό Κατύρ-Γιουρτ στα νοτιοδυτικά. Αυτό ήταν η αφορμή για την ολοκληρωτική καταστροφή του από τις ρώσικες δυνάμεις. Ρίχνοντας για ένα ολόκληρο 48ωρο βολές με το πυροβολικό, ρουκέτες τύπου GRAD, βόμβες εδάφους-εδάφους, βόμβες από ελικόπτερα και άλλες με αλεξίπτωτα που μόλις σκάνε τα βλήματα τους πετάγονται προς όλες τις κατευθύνσεις, οι ρώσοι κατεδάφισαν το 80% του χωριού και σκότωσαν 360 κατοίκους στις αρχές του μήνα. Οι νέοι Χίτλερ αρνήθηκαν να αφήσουν ένα διάδρομο που να επιτρέπει στους άμαχους να διαφύγουν (Μοντ, 15-16/

2).

Λίγο αργότερα οι Ρώσοι βομβάρδισαν ξανά το χωριό για 24 ώρες. Οι βομβαρδισμοί, παρά την καταστροφή και το χάος που δημιούργησαν, ανέδειξαν την αγωνιστική διάθεση του τσετσένικου λαού: Οι κάτοικοι του γειτονικού Αχτσόι-Μαρτάν, με κίνδυνο της ζωής τους πήγαιναν με αυτοκίνητα μέχρι τα πρόθυρα του Κατύρ-Γιουρτ για να μαζέψουν τους τραυματίες που κατόρθωναν να διαφύγουν. Επίσης πολλοί νέοι ακολούθησαν τους τσετσένους μαχητές, αφού κατάλαβαν πως αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να γλιτώσουν τη ζωή τους και να γυρίσουν κάποτε στα σπίτια τους.

Η ΚΟΛΑΣΗ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ "ΔΙΑΛΟΓΗΣ"

Ένα άλλο ασύλληπτης βαρβαρότητας έγκλημα που διαπράττει ο ρώσικος στρατός κατοχής είναι η υπαρκτή των λεγόμενων στρατοπέδων "διαλογής". Σ' αυτά τα στρατόπεδα, δύο από τα οποία έχουν εξακριβωθεί ότι βρίσκονται στο Τσερνοκόζοβο και στο Μοζντόκ της Β. Οσετίας, οι τσετσένοι πολίτες ανακρίνονται, βασανίζονται από κουκουλοφόρους και κρατούνται μέχρις ότου οι δικοί τους προσφέρουν ένα αξιόσεβαστο χρηματικό ποσό. Πολλές φορές το χρηματικό αυτό ποσό ανταλλάσσεται με νεκρά σώματα. Ο πολίτης Μουσσά δήλωσε στη Μοντ (15/2) ότι ένας ανακριτής του διάβασε ένα διάταγμα σύμφωνα με το οποίο "θα πρέπει να περάσουν από τα στρατόπεδα διαλογής 150.000 Τσετσένοι. Μου είπε ότι ο σκοπός είναι να φροντίσουν έτσι ώστε αυτοί που ξαναβγαίνουν ζωντανοί από εκεί, να βγαίνουν ανάπηροι για την υπόλοιπη ζωή τους". Η Ρέιτσελ Ντένμπερ του "Παρατηρητηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων", είπε ότι 400 άνθρωποι έχουν οδηγηθεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μόνο από το Γκρόζνι. Οι κρατούμενοι υποχρεώνονται να γράφουν στους συγγενείς τους ότι όλα πάνε καλά και ότι κανείς δεν τους πειράζει. Όπως κατάγγειλε το "Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων" (18/2), οι βασανιστές, κάποιιοι από τους οποίους είναι κοζάκοι μισθοφόροι, αναγκάζουν τους κρατούμενους να περνούν τρέχοντας ανάμεσά τους και τους χτυπάνε με λαστιχένια ρόπαλα, είτε τους χτυπούν στην πλάτη με τη βαριοπούλα. Τους γδύνουν, αρπάζουν όσα αντικείμενα τους ενδιαφέρουν (ρούχα, κοσμήματα κ.λπ.), και τους στοιβάζουν σε στενά κελιά ή βαγόνια τρένου. Οι φυλακισμένοι αναγκάζονται να κάνουν την ανάγκη τους στο πάτωμα, ενώ υποχρεώνονται συχνά να στέκονται 24 ώρες όρθιοι με σηκωμένα τα χέρια με τους στρατιώτες να ρίχνουν δακρυγόνα ή να μένουν για μέρες γυμνοί στο κελί. Οι ρώσοι Χίτλερ βιάζουν εκεί γυναίκες και άντρες. Αφού βίασαν έναν άντρα, τα κτήνη του είπαν "Από εδώ και στο εξής θα είσαι η Άλλα, μια γυναίκα". Ο Μουσσά κατήγγειλε επίσης ότι είδε τους στρατιώτες να λιμάζουν τα δόντια ενός δεκαεξάχρονου αγοριού.

Οι Ρώσοι συλλαμβάνουν και στέλνουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, που είχαν συσταθεί και κατά τη διάρκεια της πρώτης εισβολής, πολίτες ανεξαρτήτου ιδιότητας ή ηλικίας: για-

τρούς, δημοσιογράφους, ακόμη και υπαλλήλους του ρώσικου κράτους. Παρ' ολ' αυτά οι Τσετσένοι, που τους απαγορεύουν επίσης να μιλούν τη γλώσσα τους, έχουν αναπτύξει ένα σύστημα άμυνας μέσα στα κελιά. Προστατεύουν τους γέροντες, τους πιο αρρώστους, και προσπαθεί ο καθένας να στέκεται μπροστά-μπροστά για να δέχεται αυτός τα περισσότερα χτυπήματα. Η πρόσβαση στα στρατόπεδα των ανθρωπιστικών οργανώσεων και του ΟΗΕ είναι απαγορευμένη παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις τους να τους δοθεί άδεια επίσκεψης.

ΡΩΣΟΙ NAZI-ΓΕΝΟΚΤΟΝΟΙ

Στις 23/2 το "Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων" αναφέρει την εξακριβωμένη μαζική δολοφονία εξήντα αμάχων στην περιοχή Άλντο στο νότιο Γκρόζνι και κάνει λόγο για την ανάδυσση σχεδίου μαζικών εκτελέσεων. "Γίνεται όλο και περισσότερο σαφές ότι δεν πρόκειται για απομονωμένα περιστατικά", είπε ο Χόλι Κάρντερ, επικεφαλής του τμήματος της Ευρώπης και της Κεντρικής Ασίας του Παρατηρητηρίου. "Ανακαλύπτουμε ένα σχέδιο μαζικών εκτελέσεων σε όλο το Γκρόζνι".

Οι Ρώσοι μετέτρεψαν το Γκρόζνι σε πόλη-φάντασμα κι απαγόρευσαν στους κατοίκους του να επιστρέψουν. Ρώσοι ιθύνοντες δήλωσαν επιπλέον ότι δε θα ξοδέψουν ούτε ένα καπίκι του προϋπολογισμού για να ξαναχτίσουν ότι έχει καταστραφεί. Στη Ρωσία η οργάνωση "Μητέρες των Στρατιωτών" εντείνει τις διαμαρτυρίες ενάντια στην εισβολή στην Τσετσενία. Το ρωσικό κράτος ιδρύει άλλη οργάνωση με την επωνυμία "Συμβούλιο

των γονιών των στρατιωτών" που κατηγορεί την πρώτη για λαϊκισμό, πλουτισμό σε βάρος του πόνου των άλλων, και φιλοδοξικισμό. Η οργάνωση αυτή δηλώνει ότι ο πόλεμος θα πρέπει να συνεχιστεί και ότι οι Τσετσένοι, "αυτός ο λαός των συμμοριτών, θα έπρεπε να εξοριστεί για να επιστρέψει η ειρήνη" (Μοντ, 3/2).

Η Ρωσία έχει αρνηθεί τις κατηγορίες για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων σε όλη τη διάρκεια του πολέμου. Διόρισε μάλιστα έναν ειδικό κυβερνητικό απεσταλμένο, τον Βλαντιμίρ Καλαμάνοφ, να ερευνήσει τις κατηγορίες... Ακόμα και αυτός, ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνου, δήλωσε στο μοσχοβίτικο ραδιοφωνικό σταθμό Echo: "Είναι αδύνατο να πει κανείς ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι απόλυτα σεβαστά στην Τσετσενία" (BBC, 19/2).

Η Δύση τηρεί σιγή ιχθύος για τα εγκλήματα που διαπράττονται στον Καύκασο. Ο γάλλος υπουργός Εξωτερικών Υμπέρ Βεντρίν επισκέφθηκε τον Πούτιν και δήλωσε ότι η Γαλλία παραιτείται από κάθε προσπάθεια να ξεσηκώσει τους άλλους εταίρους σε ενέργειες που εναντιώνονται στη Ρωσία. "Η Τσετσενία είναι ένα συγκυριακό πρόβλημα, που δεν πρέπει να επηρεάσει τη στρατηγική μακροπρόθεσμη σχέση με τη Μόσχα. Απ' αυτή την άποψη χαίρομαστε μέσα στη γαλλική αντιπροσωπεία, που ανοιγόμαστε στον Βλαντιμίρ Πούτιν, έναν άνθρωπο που δεν φαίνεται να "ενθουσιάζεται απ' το αμερικάνικο μοντέλο" (Μοντ, 6-7/2). Και να φανταστεί κανείς ότι ο Βεντρίν είναι ότι πιο αντιρρωσικό από ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική.

Αυστρία...

συνέχεια από τη σελ. 3

του 1955 που προβλέπει κυρίως την διάλυση και την απαγόρευση των ναζιστικών και φασιστικών οργανώσεων καθώς και την υποχρέωση του αυστριακού κράτους να προχωρήσει στη λήψη μέτρων για την αποναζιστικοποίηση. Αυτό είχε συμβεί στις αρχές του 1980 όπου διαλύθηκε το AUS (κίνημα για την αναχαίτηση των ξένων) για άσκηση νεοναζιστικής προπαγάνδας σε βάρος του κράτους. Με το AUS διατηρούσαν στενές σχέσεις τόσο το NPD όσο και η ANR. Με τη χρήση του ρατσισμού και απαγορευμένων εθνικοσοσιαλιστικών τραγουδιών το AUS επεδίωκε να στρατολογήσει μέλη μεταξύ των νέων κυρίως, στα σχολεία και τα ποδοσφαιρικά γήπεδα αποδίδοντας τις οικονομικές και κοινωνικές δυσκολίες στην παρουσία ορισμένων κατηγοριών μεταναστών. Ωστόσο στις εκλογές του 1981 για την Άνω Βουλή που παρουσιάστηκε στην εκλογική περιφέρεια της Βιέννης συγκέντρωσε μόλις το 0,4% των ψήφων. Το 1982 σημειώνονται βομβιστικές επιθέσεις με στόχο κυρίως επιχειρήσεις που ανήκαν σε Εβραίους στη Βιέννη και το Σάλτσμπουργκ, με τη συνεργασία ενός Γερμανού ναζιστή, του Emperkamt Weil. Στη δίκη που ακολούθησε αποκαλύφθηκαν οι σχέσεις των ναζιστών με τις οργανώσεις NPD και ANR. Στους ένο-

χους επιβλήθηκαν ποινές από τρεις μήνες με αναστολή ως πέντε χρόνια φυλακής χωρίς αναστολή όσο αφορά τον Βέλ. Δυο χρόνια περίπου μετά ο αυστριακός Υπουργός Άμυνας και μέλος του FPÖ, στη συμμαχική κυβέρνηση σοσιαλδημοκρατών και φιλελευθέρων, επιφυλάσσει θερμή υποδοχή στον εγκληματία πολέμου Walter Reder στον οποίο μόλις είχε δοθεί χάρη από τις ιταλικές αρχές μετά από μακρόχρονη φυλάκιση. Το γεγονός προκαλεί διαμαρτυρίες παντού στην Ευρώπη και στην ίδια την Αυστρία. Η Εξεταστική Επιτροπή για την άνοδο του φασισμού και του ρατσισμού στην Ευρώπη και μέλη του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου στέλνουν επιστολή διαμαρτυρίας στην αυστριακή κυβέρνηση. Η Αυστρία δεν είναι ακόμα μέλος της Ευρ. Ένωσης. Το 1986 εκλέγεται ο Βαλντχάιμ. Το 1989 ο Χάιντερ αναλαμβάνει την εξουσία στην τοπική κυβέρνηση της Καρινθίας. Το 1994 η Αυστρία γίνεται μέλος της Ευρώπης με λαϊκό δημοψήφισμα. Το 1999 ο Χάιντερ εκλέγεται ξανά εκεί και συγκυβερνά με τους Χριστιανοδημοκράτες και τους σοσιαλδημοκράτες. Το 2000 ανεβαίνει στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Η Αυστρία έρχεται ξανά αντιμέτωπη με το παρελθόν της που έκρυβε συνεχώς από τον έξω κόσμο.

Για τη δολοφονία Μπουλάτοβιτς

Η δολοφονία του σέρβου υπουργού Άμυνας Πάβλε Μπουλάτοβιτς κόστισε στον Μιλόσεβιτς ένα από τα μεγαλύτερα στηρίγματά του. Η σθεναρή άρνηση αυτού του τριτοκοσμικού φασίστα δικτάτορα παραδώσει στους Ρώσους την πολιτική εξουσία αναγκάζει ολόένα και περισσότερο τους τελευταίους να καταφεύγουν στο ύστατο μέσο πίεσης που διαθέτουν: τη φυσική εξόντωση του αντιπάλου τους που του κάνουν το φίλο.

Ο Μπουλάτοβιτς ήταν ένα κάθαρμα με αγγελικό πρόσωπο. Ήταν ο τύπος του ανθρώπου που κερδίζει τη συμπάθεια όλων με την ευγένεια και τη σεμνότητά του, αλλά όταν μένει μόνος στο γραφείο του παίρνει τις πιο σκληρές και απάνθρωπες αποφάσεις. Παλιότερα, σαν υπουργός Εσωτερικών του Μαυροβουνίου είχε παραδώσει εκατοντάδες Βόσνιους πρόσφυγες στους Κάρατζιτς και Μλάντιτς. Το 1992 έγινε υπουργός Εσωτερικών της Ομοσπονδίας, και αργότερα υπουργός Άμυνας φέροντας προσωπική ευθύνη για την εθνοκάθαρση σε βάρος των Αλβανών στο Κόσοβο. Ο υπάκουος αυτός γραφειοκράτης ποτέ δεν πρόδωσε τον Μιλόσεβιτς. Υποστήριξε το σύμμαχο του στο Μαυροβούνιο, το συνονόματό του Μόμιρ Μπουλάτοβιτς και πρωταγωνιστούσε στις κινητοποιήσεις εναντίον του ρωσόφιλου Τζουγκάνοβιτς. Το 1997 χρησιμοποίησε τον ανιψιό του διεθνούς φήμης εγκληματία Ασάνιν για να αποσταθεροποιήσει την κυβέρνηση Τζουγκάνοβιτς.

Ο Μιλόσεβιτς χάνει διαρκώς έδαφος. Οι δυτικοί, ήταν τον αεροπορικό αποκλεισμό της Σερβίας με την υποστήριξη των Ρώσων που εμφανίζονται πάντα σα φίλοι των Σέρβων, ενώ παράλληλα δυναμώνουν την πίεση στην κυβέρνηση Μιλόσεβιτς. Σύμφωνα με την εφημερίδα Μπλιτς, η Συμμαχία για Αλλαγή συζητεί με τον Μιλόσεβιτς τους όρους υπό τους οποίους θα μπορούσε να παραιτηθεί. Οι όροι έχουν να κάνουν με το ενδεχόμενο απαλλαγής του από τις κατηγορίες που έχει διατυπώσει εναντίον του το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης (από την Ελευθεροτυπία, 19/2/2000).

